

Phạm Hậu Hạ Thủ (Sau Khi Ăn Xong Xuống Tay)

Contents

Phạm Hậu Hạ Thủ (Sau Khi Ăn Xong Xuống Tay)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45

Phạm Hậu Hạ Thủ (Sau Khi Ăn Xong Xuống Tay)

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, ngắn, hài, 1×1, hung dữ bá đạo công x khả ái ngốc nghếch thụ, tình yêu học trò, công sủng thụ, ngọt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phan-hau-ha-thu-sau-khi-an-xong-xuong-tay>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm nay có một tên ngốc chuyển vào lớp, gương mặt ngơ ngác, vẻ mặt xúng đáng với một câu “Khi dễ ta thích lắm, mau đến khi dễ ta đi”.

Đồ ngốc gọi là Liễu Tranh, cười rộ lên giống một con thỏ nhỏ, khi đi thì nhún nhảy.

Liễu Tranh đến kích khởi bản năng làm mẹ của tất cả nữ sinh trong lớp, cậu bị các nữ sinh bao vây xung quanh tiếp nhận lễ tẩy trần “niết mặt” “xoa nắn”, còn phải chịu mấy câu thét chói tai linh tinh cao đến mấy dexiben như là “Thật đáng yêu a—”

Tiểu Văn Nhung có chút vô lực đỡ trán.

Hắn đem Liễu Tranh giải cứu ra từ vòng quay của các nữ sinh, mắng: “Ngu ngốc.”

Liễu Tranh bị biểu tình hung ác của hắn hù dọa, trong mắt hiện lên một tầng hơi nước, vẻ mặt đáng thương đến đòi mạng.

Tiểu Văn Nhung xách tên kia lên, tiếp tục hung dữ với cậu: “Không được khóc!”

Liễu Tranh sợ tới mức vội vàng đem nước mắt nuốt trở lại, kết quả ngược lại là tiếng khóc bật ra khỏi cổ họng, sau đó càng không thể cứu vãn, nước nở biến thành nhếch miệng khóc lớn, thậm chí trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nước mắt.

Tiểu Văn Nhung sắp bị tiểu ngu ngốc này làm cho tức chết.

Rõ ràng là hắn đem Liễu Tranh giải cứu ra từ giữa sự chà đạp của nhóm nữ sinh, tại sao bây giờ lại nhìn hắn mới giống như là kẻ khi dễ Liễu Tranh a.

Tiểu Văn Nhung lắc đầu, đem nguyên nhân đổ lỗi cho “Theo ngu ngốc cùng một chỗ thì trí thông minh cũng sẽ bị giảm theo.”

Lúc tan học mọi người đều vội vã thu dọn cặp sách, vội vã phóng mạnh về phía cửa, sau đó lập tức như hất nước giải tán đi mất.

Tiểu Văn Nhung ngồi ở sau lớp học, có chút buồn cười nhìn tên ngốc kia liều mạng đem tất cả đồ nhét vào trong cặp sách, liều mạng muốn vượt qua tiến độ thu dọn cặp sách của mọi người, kết quả vẫn là tránh không được bị vứt bỏ lẻ loi trong phòng học.

Liễu Tranh có chút bất đắc dĩ ngừng động tác trong tay.

Tiểu Văn Nhung nhìn vẻ mặt buồn bực muốn chết kia không nhịn được mà cười ha ha.

Rõ ràng sốt ruột như vậy, cố gắng như vậy, kết quả vẫn là công dã tràng. Quả nhiên là tiểu ngu ngốc, Tiểu Văn Nhung ở trong lòng dứt khoát khẳng định.

Liễu Tranh cúi đầu, lại đem từng cuốn sách giáo khoa lộn xộn trong cặp sách lấy ra, đặt chỉnh tề lên bàn, sau đó lại bỏ từng cái một vào cặp sách, vẻ mặt chính là đau khổ cô đơn.

Tiểu Văn Nhung đột nhiên cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Đến tận cùng vì cái gì không thoải mái, hắn cũng không nói lên được.

Ánh sáng rực rỡ của buổi chiều tà khiến phòng học nhiễm một màu hồng nhạt như máu.

Tiểu ngu ngốc kia căn bản không phải vội vã muốn tan học, thậm chí muốn cùng những người khác ra khỏi cửa, đầu mới đầy mồ hôi gấp gáp không thể chờ mà thu dọn cặp sách. Ngay cả “bị bỏ lại” cũng không tính, bởi vì căn bản không có người nào đi cùng cậu.

Tiểu Văn Nhung ở trong lòng thầm mắng cái tên ngu ngốc kia một trăm lần, sau đó nói với cậu, “Này, chúng ta cùng nhau trở về thôi.”

Liễu Tranh thật cao hứng đồng ý, hơn nữa lập tức nhếch môi lộ ra nụ cười vui vẻ.

Quả nhiên ngu ngốc chính là ngu ngốc, giống như được cho cho một khối đường liền vui vẻ đi theo, vừa ngu lại vừa ngốc.

Tiểu Văn Nhung khinh thường “Hừ” một tiếng, để cho tên kia như cái đuôi nhỏ đi theo phía sau mình.

Liễu Tranh đối với xung quanh trường học còn chưa quen thuộc, cũng không biết đi đâu ăn cơm chiều. Tiểu Văn Nhung cào cào đầu, hỏi: “Cậu muốn ăn gì? Thức ăn nhanh, hay là đồ xào?”

Liễu Tranh cắn cắn ngón tay, thật cẩn thận trả lời, “Uhm, hủ, hủ tiếu.”

Tiểu Văn Nhung tiêu sái quay người lại, đi nhanh về phía phố đối diện, Liễu Tranh vội vàng nhanh chân đuổi theo phía sau, sợ không kịp đèn xanh đèn đỏ sẽ lạc mất.

Hai người một trước một sau đi vào trong quán cơm, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, bày trí sạch sẽ, đèn chiếu sáng vừa phải, hiện ra chút thoải mái ấm áp, hoàn toàn không có kiểu dáng vội vàng nôn nóng như các quán thức ăn nhanh của Tây Âu.

Liều Tranh tò nhìn xung quanh, đôi mắt trừng to, hơn nữa còn có ý định đẩy cánh cửa phòng làm việc, giống như hoàn toàn quên mất mục đích của bản thân khi đến đây. Cảm giác khinh thường tỏa khắp toàn thân Tiểu Văn Nhung, hất một phen túm lấy tiểu ngu ngốc kia, đem cậu ta áp đến trước bàn gọi món ăn hung tợn hỏi: “Nói, cậu muốn ăn cái gì!”

Quả thực chính là bức cung.

Liều Tranh giống như một con cừu nhỏ bị một đại hoi lang kèm cặp, nuốt nước miếng một cái, tội nghiệp trả lời: “Một phần hủ tiểu mềm.”

Tiểu Văn Nhung vút cậu lại, nói với nhân viên cửa hàng: “Một phần hủ tiểu mềm. Lại cho thêm một phần bánh bao hấp, một chén hoành thánh, chén lớn.” Sau đó áp giải tiểu ngu ngốc đi tìm chỗ ngồi.

Đồ ăn rất nhanh được bưng lên, Liều Tranh lấy đũa tre ra, bắt đầu thành thành thật thật ăn mì.

Tiểu Văn Nhung cũng không nóng lòng ăn, mà là cắn chiếc đũa nheo mắt lại nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Liều Tranh. Uh, bộ dáng tiểu ngu ngốc này ăn, thật sự rất đáng yêu.

Liều Tranh vốn có một gương mặt búp bê, sợi tóc nhu thuận xoắn xuống, đôi mắt ngập nước cứ như sắp khóc tới nơi, môi thì mềm mại non nớt như hoa sen mới nở. Đứa nhỏ như vậy, ngồi ở trong một quán sáng rực lên, cái miệng nho nhỏ, quý củ mà ăn mì, hơn nữa còn thành thành thật thật nâng bát lên uống nước mì, cấp bậc lễ nghĩa so ra một chút cũng không kém so với dùng cơm ở nhà hàng cao cấp. Ngu ngốc, nhưng lại đáng yêu muốn chết.

Khóe miệng Tiểu Văn Nhung cong lên thành một nụ cười, đáy lòng đã có chút gì đó ấm áp dần dần bốc lên, tản ra ánh sáng nhu hòa mờ nhạt.

Liều Tranh cầm lấy khăn tay, thật cẩn thận đem miệng lau khô đi, giống như cha mẹ đang ngồi ở bên cạnh, dường như không làm tốt sẽ bị trách mắng.

Tay Tiểu Văn Nhung xoa xoa mái tóc như tơ của cậu, sau đó lại chỉ vào mũi cậu mắng cậu là đồ ngốc.

Liều Tranh vừa có chút hoang mang vừa bối rối nhăn mày lại.

Tiểu Văn Nhung ở trong lòng cười đến bụng phát đau, tâm tình vô cùng sáng khoái, một ngụm lại một ngụm ăn bánh bao, không chấm dấm chua cũng cảm nhận hết được đầy đủ hương vị.

Liều Tranh lại lộ ra vẻ mặt bảo bối kỳ tò mò, nhìn chăm chăm lồng bánh bao hấp trước mắt, hơn nữa tay còn chọt chọt lên phía trên bánh.

Tiểu Văn Nhung giữ lấy bàn tay lộn xộn của cậu, Liều Tranh bị dọa đến cứng đờ, theo phản xạ rút lại phía sau, kết quả đập bang một cái lên lưng ghế phía sau, đau tới nỗi cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhăn lại.

Tiểu Văn Nhung rớt cục nhện không được cười ha ha: Quả nhiên là tiểu ngu ngốc.

Liều Tranh rút cổ lại ngồi trên ghế, vẻ mặt như phạm lỗi khiến cho người ta không đành lòng trách mắng.

Tiểu Văn Nhung thở dài, kẹo một cái bánh bao nóng tròn trên mặt đưa đến trước mặt cậu, nói: “Ăn đi.”

Tiểu ngu ngốc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Cám ơn, không cần.”

“Tôi không phải mời cậu”, Tiểu Văn Nhung cố ý làm mặt dữ, “Là mệnh lệnh cho cậu, mau ăn.”

Liều Tranh vừa nghe từ “Mệnh lệnh” này, nhanh chóng “Uh” một tiếng, liền há mồm chuẩn bị cắn.

Tiểu Văn Nhung sợ tới mức nhanh chóng đem đũa rút về, đây là bánh bao nước, cắn một phát thì nước có thể bay xa tới ba bốn thước, chiếu theo cách cắn của tiểu ngu ngốc này không phải sẽ gây ra sự cố an toàn cực lớn hay sao.

Liều Tranh cắn một phát giữa khoảng không, tiếng hàm răng trên dưới đụng vào nhau rất rõ ràng.

Tiểu Văn Nhung vừa tức giận vừa buồn cười, hận không thể đem tiểu ngu ngốc khóa vào trong ngực mở cái miệng của cậu ta ra đem bánh bao nước này nhét vào.

“Này, nhìn đi, phải như vậy. Này, trước tiên ở trên lớp da cần một phần nhỏ, đem nước nóng bên trong hút hết cho khô.” Tiểu Văn Nhung vừa nói vừa tự mình làm mẫu, “Sau đó kẹp lại chấm chút dấm chua, để cho dấm chua đi theo cái lỗ nhỏ ẩn ban nãy chảy vào bên trong một chút, cuối cùng một ngụm bỏ hết vào trong miệng.” Hắn ngừng đầu quan sát miệng tiểu ngu ngốc, bổ sung: “Còn cậu hay là dùng hai ngụm nuốt hết đi.”

Liễu Tranh gật gật đầu, thật cẩn thận gấp một phần bánh bao lên, tay có phần run rẩy, giống như đó không phải là một cái bánh bao, mà là một cái trứng khổng long mới được đào lên. Tuy rằng kỹ xảo không thuần thực như Tiểu Văn Nhung, nhưng đã tính là phi thường tốt rồi, chỉ văng ra một chút nước bánh, hoàn toàn không dính tới trên người.

Tay Tiểu Văn Nhung làm ra một dấu khen ngợi, mỉm cười với cậu.

Liễu Tranh được cổ vũ, ngơ ngác cười rộ lên, đôi môi nhỏ cong lên thành một độ cung đáng yêu, giống như một khối ngọc chưa được tạo hình, trong sáng, thuần túy.

Tiểu Văn Nhung đột nhiên thấy có chút chần động, sau đó bất đắc dĩ cười cười. Tiểu ngu ngốc này a, chỉ cần đối với cậu ta tốt một phần, cậu ta sẽ trả lại gấp trăm ngàn lần, cũng không trông mong người khác đến tốt cùng là xuất phát từ động cơ gì. Hay là nói, là căn bản không lo lắng tới vấn đề này đi.

Quả nhiên, là một tiểu ngu ngốc.

Secretwind: hủ tiểu mềm từ chữ này “đao tước mặt – ”, lên google baidu thì thấy toàn hiện ra hủ tiểu, cho nên ta chém =))

2. Chương 2

Sau khi Liễu Tranh bình an vô sự ăn xong hai cái bánh bao nước, tin tưởng tăng lên nhiều. Tiểu Văn Nhung bĩu bĩu môi về phía tô miến, hỏi: “Có muốn thử không?” Liễu Tranh vừa khần trương vừa mong chờ gặt đầu.

Tiểu Văn Nhung yên tâm đem chén nước súp đến trước mặt cậu, chuẩn bị thưởng thức tiểu ngu ngốc biểu diễn.

Kết quả lại khiến cho Tiểu Văn Nhung vô lực đỡ trán.

Thức ăn đơn giản nào rơi vào tay tiểu ngu ngốc đều có thể biến thành binh khí. Lúc hút miến thì ngay cả tóc trước thái dương cũng hút vào trong miệng, sau đó hoảng hốt bối rối muốn ngẩng đầu rút tóc ra, kết quả miến chứa đầy trong miệng loạn bay ra bắn tung tóe lên mặt Tiểu Văn Nhung.

Hắn tức giận đến nỗi chỉ hận không thể đem cái đầu tiểu ngu ngốc kia ấn vào bên trong bát canh.

Về mặt Liễu Tranh là “Tôi biết sai rồi xin trừng phạt tôi đi”, ánh mắt vô tội cứ như một con chó nhỏ, khiến

cho Tiểu Văn Nhung ngược lại không biết xuống tay như thế nào.

Lúc tính tiền tiểu ngu ngốc luống cồng tay chân tìm tiền lẻ trong túi sách lộn xộn, sau đó như Tiểu Văn Nhung dự đoán, tiền xu linh tinh lang bang rơi khắp nơi. Hắn xoa xoa huyết thái dương ần ần đau, lúc tiểu ngu ngốc lục tiền xu rơi đầy đất thì hắn thay cậu trả tiền.

Từ tiệm cơm đi ra thì đèn đã lên rực rỡ.

Thành phố này ban đêm đầm tĩnh mà xinh đẹp, như cô gái thẹn thùng đứng cạnh cây liễu ven sông. Gió thổi làm cành liễu mảnh khẽ vung nhẹ, cô gái lại e lệ nở nụ cười, yên lặng không nói gì. Những ngọn đèn sáng như từng hạt ngọc châu rơi rớt, xe cộ chạy nhanh qua mang theo ánh sáng màu cam chợt lóe rồi mất đi, sau đó không chút vết tích.

Tiểu Văn Nhung quyết định hộ tống Liễu Tranh về nhà, bằng không cho dù như thế nào cũng không yên lòng. Trời biết tiểu ngu ngốc này ở trong vòng ba trăm thước trên đường có xảy tình huống nào xảy ra không.

Liễu Tranh thực cảm kích nhìn hắn, giống như đang nhìn một con chó lớn uy phong trung thành bảo hộ chủ. Tiểu Văn Nhung bị ý nghĩ của mình làm toàn thân nổi cả da gà, nhanh chóng lắc đầu, đi theo Liễu Tranh về phía trước.

Gió vào cuối xuân thổi tới trên người có chút tình cảm ấm áp, như bàn tay của mẹ, thoải mái, thật dịu dàng. Liễu Tranh nhún nhún nhảy nhảy đi về phía trước, Tiểu Văn Nhung bất đắc dĩ đi theo phía sau. Một người vô ưu tư lự, một người dễ khóc dễ cười.

Hai người dừng lại trước một tiểu khu xa hoa.

Liễu Tranh thật vui vẻ phát tay với hắn: “Chúng ta đến rồi!”

Tiểu Văn Nhung có một loại cảm khái rất cuộc đã đi tới cuối cuộc hành trình dài đằng đặc, hắn rộng lượng phát tay với tiểu ngu ngốc, “Được, tôi trở về, cậu chú ý thang lầu.”

Liễu Tranh đột nhiên đi tới giữ chặt hắn, lộ ra biểu tình lấy lòng, “Đã đến đây rồi, cùng tôi lên lầu uống nước trái cây đi.”

Ai muốn cùng đồ ngu ngốc như cậu uống nước trái cây a! Tiểu Văn Nhung khinh thường bĩu môi, nhưng mà vẫn bị Liễu Tranh lôi đi.

Trang trí trong phòng Liễu Tranh giống như từ trong truyện thiếu nhi đi ra.

Khóe miệng Tiểu Văn Nhung run rẩy nhìn viền khăn phủ giường, những khung dây leo cùng với thú nhồi

bông chất trong tủ quần áo, này, này thật là phòng học của một nam sinh trung học sao?! Liễu Tranh có chút ngượng ngùng cười cười, “Ngô, mẹ làm cho tôi, tôi cũng không muốn như vậy.” Tiểu Văn Nhung lúc này mới chịu thu hồi ánh mắt hèn mọn, tiếp nhận ly nước hoa qua Liễu Tranh đưa qua.

Cũng là tạo hình phim hoạt hình đầy cường điệu, trên miệng chén còn có một con cá heo nhỏ nằm sắp, cái đuôi vui sướng vênh lên thật cao. Tiểu Văn Nhung lần nữa bị sợ hãi, căn bản không có dũng khí uống vào miệng.

Liễu Tranh cắn cắn ngón tay, do dự lâu mới nói: “Ngô..... Đây, cũng là mẹ mua.”

Tiểu Văn Nhung bắt đầu dĩ nhiên nhắm mắt lại, cố gắng xem nhẹ cái loại cảm giác quỷ dị này, mạnh mẽ trút mấy ngụm nước trái cây vào miệng.

Nếu để cho người ta nhìn thấy nam sinh cao lớn uy vũ như hắn dùng dùng ly có con cá heo nhỏ uống nước trái cây ngọt thì không phải sẽ bị chê cười cho đến chết sao. Tiểu Văn Nhung quyết định chuyện hôm nay cả đời này cũng không nhắc tới với bất luận người nào, nhà của tiểu ngu ngốc quả thật là không gian biến dị khác, tập kích bất ngờ không kịp chuẩn bị.

“Đương đương đương –“ kim đồng hồ chỉ tám giờ tối.

Khoảng không trong nhà trống rỗng, gian nhà to như vậy chỉ có phòng Liễu Tranh lộ ra ngọn đèn, chiếu sáng lên cửa tạo thành ảnh một quả trứng nhỏ.

Tiểu Văn Nhung cảm thấy kỳ quái, “Ba mẹ của cậu đâu? Tại sao bây giờ vẫn chưa về?”

Liễu Tranh bắt đầu đùa nghịch với đồ chơi trong tay, tự nhiên mà trả lời: “Bọn họ sẽ không về đâu, chúng ta xem tivi một lát đi.”

“Sẽ không trở về?” Tiểu Văn Nhung có chút hoang mang, “Có ý tứ gì?”

Liễu Tranh tiếp tục đùa giỡn món đồ chơi trong tay, toàn bộ tâm tư dường như đều tập trung chọt chọt chỗ bé gấu mềm, “Thời gian này họ chắc đang ở trên phi cơ, một tháng có thể trở về hai ba lần thôi.”

Tiểu Văn Nhung nghe vậy sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn Liễu Tranh. Trên khuôn mặt kia không có bi thương, không có khổ sở, không có ẩn nhẫn, không có bất kỳ biểu tình gì.

Nếu nói không có biểu tình gì, không bằng nói trống rỗng. Xinh đẹp, nhưng mà mặt lại trống rỗng như một búp bê sứ.

Tiểu Văn Nhung đột nhiên thấy đau lòng.

Không biết tại sao lại thấy đau lòng. Ngay cả chính hắn cũng có chút buồn bực.

Tiểu ngu ngốc ngơ ngác, ngượng ngùng, quy củ, đều đem chuyện đơn giản khiến cho hồng bét kia hình như chưa từng xuất hiện qua, chỉ là cậu ta nhất thời bị lạc mới xuất hiện ảo tưởng. Chân chính tồn tại, chính là Liễu Tranh xinh đẹp, trống rỗng, ngoan ngoãn không như người bình thường.

Ý tưởng này khiến cho toàn thân Tiểu Văn Nhung chợt rét run, sợ hãi chưa từng có mạnh mẽ quét qua từng góc cơ thể, mắt mắt thật lớn ép tới nỗi hắn không dám ngẩng đầu. Giống như vừa ngẩng đầu lên, thế giới sẽ không hề dự đoán được chợt sụp đổ, cái người ngu ngốc Liễu Tranh như cái đuôi nhỏ đi theo phía sau hắn kia sẽ không còn tồn tại nữa.

“Đến nhà của tôi ở đi.”

“A?” Liễu Tranh sợ tới mức nhẹ buông tay, bé gấu mềm mại rơi trên mặt đất.

Tiểu Văn Nhung khẽ cắn môi, thật sự nói không nên lời loại câu nói như thế này “Ở cùng với tôi, tôi sẽ chăm sóc cậu!”, cho nên chỉ có thể rống với tiểu ngu ngốc: “Cậu cần bản chính là vũ khí hạt nhân, ở một mình sẽ hủy diệt địa cầu!”

Liễu Tranh bị dọa lại muốn rơi nước mắt, chỉ phải đáng thương hề hề thu nhập một ít nhu yếu phẩm, thật cẩn thận theo sau Tiểu Văn Nhung về nhà, vì hòa bình thế giới, vì địa cầu không bị hủy diệt.

Tiểu Văn Nhung thay Liễu Tranh dọn một căn phòng, sắp xếp chăn bông mềm cùng gối ôm, hơn nữa còn đem đèn ngủ phòng mình cho cậu dùng. Bằng không buổi tối không biết tiểu ngu ngốc rời giường đi phòng vệ sinh sẽ phát sinh tình trạng gì.

Liễu Tranh có chút mắc cỡ, có chút tò mò, bị Tiểu Văn Nhung kéo đến khắp nơi trong nhà tham quan, ghi nhớ vị trí phòng bếp cùng phòng tắm rửa mặt. Tiểu Văn Nhung lấy ra hai hũ sữa chua từ trong tủ lạnh, sau đó hai người vừa uống vừa ngồi trên ghế xem tivi. Hai tay Liễu Tranh đặt trên bình nhựa, cái miệng nhỏ hút từng ngụm uống, rất là ngoan ngoãn, Tiểu Văn Nhung nghĩ thật ra nếu có một em trai như vậy cũng không tệ.

Tuy rằng ngơ ngác, nhưng mà nghe lời, không âm ỉ không nháo, ngu ngốc đến đáng yêu, mỗi người đều thích đứa nhỏ như vậy.

Lúc sắp ngủ, Liễu Tranh cầm kem đánh răng đi đánh răng. Tiểu Văn Nhung nhìn bàn chải cùng ly súc miệng hình phim hoạt hình thì lần nữa bị dọa sợ, nhưng mà đôi mắt bộ dáng Liễu Tranh mở to đôi mắt to, miệng đầy bọt, ngô, thật đúng là...khiến người ta yêu thương.

Người nghĩ vớ vẩn cái gì vậy a! Tiểu Văn Nhung ở trong lòng khinh bỉ bản thân một trăm lần, cố gắng đem mắt dời đi, hung hăng đem bàn chải đánh răng chà xát thật vang, giống như như vậy có thể phân tán lực chú ý, không nhìn tới tiểu ngu ngốc kia nữa.

Liều Tranh tẩy sạch sẽ cơ thể, sau đó đặng đặng đặng chạy về phòng, nhanh chóng đổi lại đồ ngủ, đem thú nhồi bông nhét vào trong chăn, chuẩn bị trên giường. Tiểu Văn Nhung vừa mới từ phòng rửa mặt đi ra, thấy Liều Tranh mặc áo ngủ bé nhỏ màu lam nhạt, đám mây kẹo bông trắng phối hợp với lớp lông mềm mại bộ đồ của bé nhỏ, đáng yêu đến tận bạo.

Tiểu Văn Nhung, thật không chịu thua kém, mặt đỏ.

Người khởi xướng Liều Tranh hoàn toàn không phát hiện, biểu tình trên mặt vô tội muốn chết, hơn nữa còn chuẩn bị chụp nón ngủ có hai cái tai nhỏ lên. Tiểu Văn Nhung đỏ bừng mặt rống to: “Cậu, cậu ngừng tay cho tôi!”

Liều Tranh ủy khuất dừng lại, không hiểu rõ mà nhìn người con trai hô hấp dồn dập trước mặt.

Tiểu Văn Nhung cảm thấy thật mất mặt.

Tiểu ngu ngốc này, đại khái trời sinh là khắc tinh của hắn đi.

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trái tim Tiểu Văn Nhung giống như đang có con mèo nhỏ cào ngứa. Chỉ là bộ dáng đáng yêu của Liều Tranh mặc áo ngủ khiến cho hắn hận không thể đem tiểu ngu ngốc này hung hăng tiến vào trong lòng xoa nắn, nếu thật sự chụp nón ngủ có lỗ tai nhỏ lên chỉ sợ cả buổi tối này hắn không thể nghĩ đến chuyện đi ngủ.

Liều Tranh nghĩ hắn đang tứ giận, khẩn trương an ủi: “Tôi, tôi không mang là được.”

Tiểu Văn Nhung sẽ diện muốn chết, thà rằng để cho Liều Tranh hiểu lầm cũng không chịu giải thích. Hắn đem tiểu ngu ngốc ẩn vào trong ổ chăn, mở đèn ngủ, nhìn tiểu ngu ngốc ôm sát đồ chơi lộ ra nét mặt hạnh phúc, nhắm mắt lại, lúc này mới tắt đèn.

Phòng lập tức trở nên cực kỳ im lặng, Tiểu Văn Nhung thậm chí có thể nghe thấy tiếng hít thở của Liều Tranh, đều đều vững vàng, mãn nguyện bình thản. Đèn ngủ tản ra ánh sáng nhu hòa, khuôn mặt Liều Tranh trở nên mơ hồ, khó có thể nhìn rõ. Tiểu Văn Nhung nhìn chăm chú cậu thật lâu, khóe miệng nở ra độ cong nhạt, đột nhiên cảm thấy trong lòng bị cái gì đó lấp đầy, có cảm giác hạnh phúc.

Ngày hôm sau Tiểu Văn Nhung thức dậy rất sớm, muốn thay Liều Tranh mua bu7a4 sáng. Hắn cố ý điều chỉnh bước đi rất nhẹ, sợ đánh thức đứa nhỏ kia. Lúc đi ngang qua phòng Liều Tranh thì đem đầu cúi vào trong cửa, xấu xa muốn nhìn hình dáng ngủ ngã chống vó của tiểu ngu ngốc.

Kết quả không thấy được cũng không quan trọng, vừa nhìn sợ tới trái tim đều lạnh đi phân nửa: trên giường trơn trơn, không thấy Liều Tranh!

Tiểu Văn Nhung khẩn trương hô to gọi nhỏ, hận không thể lục tung lên tìm, kết quả Liều Tranh cười tùm tùm vừa phía ban công lộ đầu ra, nói: “Tôi ở trong này nha!”

Tiểu Văn Nhung tức giận đến muốn đánh người.

Lúc hắn gấp đến độ giơ chân thì tiểu ngu ngốc kia ở ban công nhàn nhã ngắm hoa!

Liều Tranh nhìn một đám hoa vây quanh túm chụm một chỗ, kinh ngạc mở miệng không khép lại được, “Oa! Hoa mồm chó! Còn có hoa xác pháo, mai địa thảo, cây rau má! Phía sau là oải ngư cùng cúc cánh giấy phải không? Hoa đồng tiền, hoa tú cầu cùng trợ hoa thật xinh đẹp! A, mẫu đơn đã nở hoa rồi, loại hoa này rất khó nở nha!”

Tiểu Văn Nhung có chút kinh ngạc nho nhỏ.

Không ngờ Liều Tranh đối với hoa cỏ tự nhiên biết nhiều như vậy, đọc tên hoa không sai chút nào, nơi xuất xứ cũng hoàn toàn ăn khớp. Người trong thành phố như vậy cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa tuổi cậu ta còn trẻ như vậy. Tiểu Văn Nhung không khỏi nhìn tiểu ngu ngốc với cặp mắt khác xưa.

“Cậu thích hoa?”

“Uh!” Liều Tranh dùng sức gật đầu, “Đây đều là do ở nhà dưỡng?”

“Đúng vậy”, Tiểu Văn Nhung có chút kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên, “Đều là tôi dưỡng!”

“A a a!” Liều Tranh kinh ngạc thét chói tai liên tục, ánh mắt trở nên vừa hưng phấn vừa hâm mộ.

Tiểu Văn Nhung hưởng thụ cảm giác được sùng bái, cái đuôi đắc ý vênh lên thật cao. Cái khác không dám nói, chơi cây cảnh tuyệt đối là một người giỏi, ngay cả bác gái đại gia dưới lầu cũng thường xuyên hướng dẫn thỉnh giáo, có đôi khi thấy hoa bị vứt bỏ ở thùng rác gần đây sắp chết hẳn cũng có thể diệu thủ hồi xuân, cứu sống lại.

Liều Tranh tán thưởng: “Cậu thật lợi hại!”

Tiểu Văn Nhung cười rộ lên: “Cậu cũng không kém nga, nhận được nhiều giống như vậy.”

Liều Tranh có chút buồn bực cúi đầu, cắn cắn ngón tay, nói: “Cũng chỉ nhận biết thôi, cho tới bây giờ chưa từng nuôi qua. Tôi cảm thấy bản thân là sát thủ thực vật, ngay cả cây xương rồng bà cũng có thể dưỡng chết được...”

“Ách.....” Tiểu Văn Nhung nghe được mà rơi một giọt mồ hôi lạnh, cảm thấy loại chuyện này thật là có khả năng phát sinh ở trên người tiểu ngu ngốc.

Bữa sáng rất thịnh soạn, hoành thánh, canh chua cay, bánh củ cải, sữa đậu nành, ma đoàn, bày ra tràn đầy một bàn.

Liều Tranh ăn thỏa mãn mà nheo mắt lại, khoe miệng một lớp mỡ, bị mặt trời chiếu tới lờ lờ sáng. Tiểu Văn Nhung ở trong lòng vùng trộm cười, giữ đầu tiểu ngu ngốc lại giúp cậu tử mị lâu khô.

Sau đó hai người cùng đi học.

Lúc Liều Tranh nghe giảng thật sự rất chăm chú, sống lưng cực kỳ thẳng, đôi mắt di chuyển theo thầy giáo, hơn nữa còn ghi chép trên cuốn vở dày. Tiểu Văn Nhung đối lập là một bộ dáng không thích nghe, Liều Tranh quả thực chính là học sinh khuôn mẫu.

Lúc tan học Tiểu Văn Nhung ngồi vào bên cạnh cậu đem cuốn tập ghi chép có chút trọng lượng giơ lên xem, các loại bút màu chỉ rõ định nghĩa, kiểu mẫu, phân tích sai lầm, trùng lặp có chút khó xem, một mảnh xanh xanh đỏ đỏ. Tiểu Văn Nhung có chút choáng váng đầu đem vở thả lại trước mặt Liều Tranh.

Liều Tranh ngượng ngùng cười cười, “Tôi cái gì cũng không được, mặc kệ làm gì cũng không xong, chỉ có học tập là thành tích tốt một chút.”

Thẳng đến khi sau cuộc kiểm tra trắc nghiệm của trường, Tiểu Văn Nhung mới biết được thành tích học tập Liều Tranh, tốt không chỉ có “một chút”, mà là “rất nhiều một chút”. Kết quả cao nhất hơn hai mươi điểm so với thứ hai, tổng số điểm được xếp hạng đầu tiên, bỏ xa người thứ hai gần năm mươi điểm, chuyện này ở trường trung học trọng điểm quốc gia này cơ hồ không có khả năng xảy ra.

Liều Tranh nhìn qua ngơ ngác, rất dễ khi dễ, khiến cho tất cả học sinh cùng thầy cô giáo mở rộng tầm mắt.

Liều Tranh vẫn như cũ ngượng ngùng cười cười, “Trừ bỏ học tập, tôi không biết bản thân còn có thể làm tốt cái gì nữa...”

Câu này xác thực thật là lời nói cực kỳ chân thật, không có chút yếu tố khiêm tốn. Tiểu Văn Nhung tuyệt đối dũng cảm cam đoan.

So sánh với Liễu Tranh, thành tích của mình kém xa vạn dặm, nhưng ở trường trung học tự tập các học sinh ưu tú có thể lấy được điểm trên trung bình thì coi như thành tích cũng không tệ rồi. Nhưng Tiểu Văn Nhung vẫn thật để ý, nhưng mà chỉ là bản thân chăm chú trông nom hoa hoa cỏ cỏ cùng.... tiểu ngu ngốc kia thôi.

Dù sao cuộc sống hai người ở chung đã qua không ít ngày, cho dù không hề có quan hệ cũng có chút cảm tình.

Nhiệt tình yêu thương của Liễu Tranh đối với thực vật hoa cỏ có tăng mà không giảm, nhưng vẫn là ở giai đoạn cẩn thận cẩn thận quan sát, cho dù sao sao cũng không dám tự tay nuôi dưỡng, phỏng chừng là bị thể chất sát thủ thực vật của mình dọa tới, một khi bị rần rần, mười năm vẫn còn sợ.

Tiểu Văn Nhung cố ý đi chợ hoa mua bồn lan quân tử cùng lô hội, đều là thực vật dưỡng siêu dễ dàng, gần với cây tiên nhân chương. Cho dù căn bản không chăm sóc, ba ngày đánh cá hai ngày phơi nắng mà tưới nước cũng có thể sống thọ, còn có thể dưỡng chết sao? Tiểu Văn Nhung tin tưởng mười phần mang hai chậu hoa về nhà.

Liễu Tranh đối với hai vị khách mới này rất ngạc nhiên, nhin không được đưa tay vuốt ve phiến lá mềm mại của quân tử lan.

“Cái này về sau cậu phụ trách nha”, Tiểu Văn Nhung giống như đang dâng tặng lễ vật để đem chậu hoa nâng đến trước mặt Liễu Tranh, “Đặt ở nơi gần cửa sổ, giữ cho chậu ướt, dùng nước mưa hoặc là nước không tù đọng đổ vào, nếu dùng nước máy, trước tiên hãy để trong thùng hai ba ngày hãy dùng, để chất hỗn tạp có hại bên trong lắng đọng xuống, hiểu chưa?”

Liễu Tranh cố gắng gật đầu một cái, vẻ mặt nghiêm túc.

“Lúc dưỡng phải thường xuyên chuyển chậu, bằng không lá sẽ hướng về phía về một bên có ánh sáng, thoát nhìn sẽ thoải mái lắm.”

Liễu Tranh hí mắt cười rộ lên, “Tôi biết, trên sách sinh có nói qua, là tính hướng sáng của thực vật, đúng không?”

Tiểu Văn Nhung nở nụ cười cổ vũ với tiểu ngu ngốc, “Nhất định có thể dưỡng tốt, kết quả còn có thể nở hoa, tôi tin tưởng cậu!”

Liễu Tranh mở to đôi mắt trong suốt nhìn hấn, tựa hồ đang hấp thu năng lượng từ nụ cười kia, không biết vì sao tin tưởng đột nhiên tăng lên nhiều hơn.

Cậu dùng lực gật gật đầu, tiếp nhận chậu hoa đựng cây lan quân tử vẫn còn nhỏ, đáp lời: “Uh!”

Lời thề, giống một mầm móng mới mẻ, nhẹ nhàng rơi vào đất.

Secretwind: có một số hoa ta không biết dịch tên, để hình cho mọi người xem, ai bik mau chỉ ta nha >

Hoa mồm chó –

Hoa xác pháo –

Mai địa thảo –

Cây rau má –

Dạ yên thảo –

Cúc cánh giấy –

Hoa đồng tiền –

Hoa tú cầu –

Trợ hoa –

Xương rồng bà -

.Mẫu đơn -

4. Chương 4

Tiểu Văn Nhung phát hiện đứa nhỏ Liễu Tranh này thật dễ lừa, chỉ cần có ăn. Một cây kẹo que có thể để cho tiểu ngu ngốc ngoan ngoãn đi theo.

“Nếu như cậu bị người ta lừa gạt đi mất thì làm sao!” Tiểu Văn Nhung rống giận với cậu.

Liễu Tranh cẩn thận liếm cây kẹo trái cây trong tay, lộ ra vẻ mặt ngơ ngác, nói: “Sẽ không phát sinh loại chuyện này đâu.”

Tiểu Văn Nhung phẫn nộ đánh trên vai bông, tức chết đi được.

Hắn không thể không giáo dục tiểu ngu ngốc thêm một lần lại một lần nữa, “Không thể cầm đồ ăn người khác đưa, lại càng không thể đi theo người xa lạ, tăng mạnh ý thức đề phòng của bản thân!” có thể sử dụng bốn chữ “tận tình khuyên bảo” để hình dung.

Liễu Tranh gật gù đầu, nói: “Tôi đã là học sinh trung học, không dễ bị lừa như vậy đâu.”

Tiểu Văn Nhung đen mặt chằm chọc: “Cậu thật sự hiểu bản thân a.”

Mưa kéo dài liên tiếp nửa tháng, mùa xuân ở thành phố này khoan thai đến chậm. Hơi thở bùn đất còn chưa tan hết, nhiệt độ không khí chợt lên cao, trong các cửa hàng thậm chí đã sớm bày ra trang phục hè.

Không khí vẫn như trước tươi mát, ánh mặt trời chói mắt mà ấm áp, hơi lạnh của gió thổi đến trên người đặc biệt thoải mái.

Liễu Tranh rất thích khí trời như vậy, thời trang mùa xuân màu xanh nhạt, vàng nhạt mặc ở trên người đều có vẻ thật hợp, có cảm giác hồi sinh.

Giữa trưa ăn cơm xong, mọi người đều theo lệ vào trong phòng nghỉ ngơi, không khỏi cảm thấy buồn ngủ vây quanh.

Xuân vậy xuân vậy a, bao nhiêu người chịu đựng được cơn buồn ngủ a.

Liễu Tranh bày sách ra trước mặt, không qua bao lâu mắt dần dần nhoe lại, đầu gật gù, tiếp theo một sợi

chỉ bạc treo ở khoe miệng. Tiểu Văn Nhung sắp xếp ở phía sau không tiếng động cười cười, bất động thanh sắc đi đến bên cạnh Liễu Tranh.

Bộ dáng tiểu ngu ngốc chảy nước miệng thật đủ ngu ngốc.

Tiểu Văn Nhung lấy di động ra, tắt âm thanh đi, đem tư thế ngủ của Liễu Tranh chụp lại.

Cảm thấy mỹ mãn khép di động lại, Tiểu Văn Nhung thật cẩn thận mà dịch đầu Liễu Tranh, để cho cậu thoải mái tựa lên trên vai mình. Liễu Tranh rốt cuộc cũng vững vàng chìm vào giấc ngủ say, mũi nhỏ nhỏ thở mà phập phồng theo, bộ dáng rất thơm ngọt.

Tiểu Văn Nhung vừa thưởng thức dáng ngủ của cậu vừa cười khở nhìn áo somi của bản thân bị nhiễm một bãi nước miếng nhỏ.

Mỗi ngày Liễu Tranh đều tưới nước cho cây lan quân tử và cây lô hội đúng giờ, cố gắng chiều cổ hai sinh mệnh còn nhỏ, ánh mắt nghiêm túc làm cho Tiểu Văn Nhung nhận không được muốn cắn một ngụm.

“Đây là cái gì?” Liễu Tranh ngồi chồm hổm trước chậu hoa, nhìn không chuyển mắt chăm chăm vào chậu lô hội, “Cảm giác hình như không đúng lắm”, vội vàng kéo Tiểu Văn Nhung lại.

Tới gần thân cây thấy xuất hiện những chấm li ti màu nâu dị thường, lớp vỏ mềm mại, “Loại tình huống này”, Tiểu Văn Nhung sờ sờ cằm, “Hẳn là bị bệnh bạch quyền.”

Liễu Tranh sốt ruột hỏi: “Làm sao bây giờ? Có thuốc trị không?”

Tiểu Văn Nhung sờ sờ tóc, “Loại bệnh này thường thấy, bồi dưỡng đất tiêu độc một chút, mua thêm chút nước thuốc phun lên là được rồi.”

Thấy này Liễu Tranh mới thoáng thả lỏng tâm trạng, “Ngày mai sau khi đi học về chúng ta cùng đi mua đi!”

Chạng vạng ngày hôm sau, Tiểu Văn Nhung đã sớm đứng ở cửa trường chờ Liễu Tranh.

Thời gian tan học luôn ồn ào náo động hỗn độn, một đám người tụm năm tụm ba hoặc là xô xô đẩy đẩy tùy ý chạy hướng ra ngoài như mở cửa thông nước, chung quanh trường học chật ních các gánh hàng rong nhỏ, tận lực la hét. Thời gian dưới ánh chiều tà chậm rãi trôi qua, dòng người dần dần trở nên thưa thớt hơn, hai ba người, một hai người, một người, mãi đến khi không còn ai cả.

Tiểu Văn Nhung vẫn không thấy Liễu Tranh đến.

“Động tác có chậm cũng không thể kéo dài thời gian đến tận bây giờ!” Tiểu Văn Nhung cắn răng, “Đồ ngốc kia không biết đang làm gì nữa!” hần đang xoay người muốn đi tìm Liễu Tranh, đột nhiên thoáng thấy một chiếc xe hơi màu xám nhanh chóng chạy tới, vù vù vàng đứng ở cổng trường. Sau đó một người đàn ông đeo kính xuống xe, kéo cửa sau xe ra, nhưng cũng không có người nào đi xuống. Người đàn ông không nói một lời nhìn phía cửa trường học, tựa hồ đang chờ đợi cái gì đó phía trước.

Tiểu Văn Nhung lơ đãng, xoay người đi đến phòng học, lần này nhất định phải hung hăng mắng tiểu ngu ngốc kia một trận, để xem lần sau cậu ta còn có gan tới muộn hay không!

Còn chưa bước lên thang lầu, liền thấy học sinh lớp ba mặc đồng phục thể thao đứng chung một chỗ bàn luận gì đó. Tiếng một học sinh nữ lạnh lạnh thông qua tiếng gió truyền đến; “Thật đáng sợ, tôi căn bản chưa kịp phản ứng với loại chuyện này...” một thanh âm khác lại nói tiếp: “Phải a, Liễu Tranh của lớp ba ngay cả nói còn chưa kịp nói một tiếng đã ngắt đi rồi, hừ chết người!”

Động tác Tiểu Văn Nhung đột nhiên cứng đờ.

“Các bạn nói cái gì!” hần vọt mạnh đến trước mặt hai nữ sinh, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì!”

“Cậu không biết sao? Liễu Tranh của lớp ba lúc bị trái banh bóng rổ đột nhiên bay tới đập trúng đầu thì ngất đi, chúng tôi kêu kêu thế nào cũng không tỉnh, Đặng Vực Khu lớp hai lớp hai gọi điện thoại để tài xế nhà bọn họ tới đón, bây giờ hai người hần đã đến bệnh viện rồi.”

Tiểu Văn Nhung hung hăng dậm bàn chân, một giây cũng không trì hoãn, chạy nhanh ra cửa trường đón một chiếc xe taxi tới bệnh viện gần đó.

Đã biết không thể để một mình tiểu ngu ngốc cậu ở lại! Trong trường học cũng có bản lãnh xảy ra chuyện! Tiểu Văn Nhung vừa hận vừa cấp bách, không ngừng thúc giục tài xế chạy nhanh một chút, nhưng mà đang là giờ cao điểm tan tầm khắp nơi đều là dòng xe chật ních, làm sao mà chạy nhanh được?

Liễu Tranh giữa mùi thuốc khử trùng lạnh lẽo mà bắt đầu tỉnh lại, cái ót giống như bị búa tạ đánh qua, đau đến muốn chảy nước mắt. Tay sờ sờ, quả nhiên sưng lên một cục to, chạm một cái liền đau.

“Cậu thế nào? Có thấy chỗ nào đặc biệt không khỏe không?” một giọng nam trong vắt truyền đến từ đỉnh đầu.

Về mặt Liễu Tranh có chút đau khổ trả lời, “Oh, đau.”

Đặng Vực Khu áy náy nói, “Thật sự thật sự xin lỗi, tôi không phải cố ý... tôi không ngờ cái banh kia đột nhiên bay đi.” Ngay sau đó còn nói, “Đợi lát nữa thầy thuốc đến kiểm tra não bộ cho cậu, nếu có vấn đề gì tôi nhất định sẽ phụ trách.”

Liễu Tranh nhìn vẻ mặt kiên quyết của Đặng Vực Khu suýt nữa cười ra tiếng, “Tôi không có ý trách cậu,

chỉ là cảm thấy đau thôi.”

Đang nói, cô y tá đi vào phòng bệnh, ý bảo có thể bắt đầu kiểm tra. Đặng Vực Khu kéo tay áo muốn ôm cậu xuống giường, Liễu Tranh bị dọa nhảy dựng, vội vội vàng vàng giải thích, “Tôi, tôi chỉ là bị banh đập vào đập một chút thôi, hiện tại đã tỉnh rồi, có thể tự mình bước đi...” còn chưa nói xong đã bị Đặng Vực Khu cởi giày, cúi người xuống ôm đi vào phòng kiểm tra.

Quá trình quét kiểm tra thật thuận lợi, Liễu Tranh có chút khấn trương nằm dưới máy, cảm giác giống như con cừu nhỏ bị người ta áp bức, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu/

Đo lường kiểm tra xong lại bị Đặng Vực Khu ôm trở lại phòng bệnh, Liễu Tranh đỏ mặt kêu: “Tôi, tôi thật sự có thể tự đi!”

Quá trình chờ đợi kết quả cũng không quá lâu, y tá mặc áo blouse trắng cười tủm tỉm đẩy cửa phòng ra, nói với hai đứa nhỏ về mặt đang khấn trương: “Chỉ là có chút máu bầm thôi, còn lại tất cả đều bình thường!”

“Thật sự?!” Đặng Vực Khu thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Xem cẩn thận rồi, không có vấn đề?!”

Y tá gật gật đầu, cười nói: “Làm sao tôi dám lừa Đặng tiểu thiếu gia, hai người nghỉ ngơi một chút là có thể về nhà rồi.”

Đặng Vực Khu hoan hô một tiếng, giống như vừa sống sót sau một tai nạn mà gắt gao ôm lấy Liễu Tranh, “Thật tốt quá, làm tôi sợ muốn chết!”

Liễu Tranh ngây ngốc cười rộ lên, cũng ôm Đặng Vực Khu, “Vốn là không có chuyện gì lớn mà, ha, quả nhiên chuyện gì cũng không có, đúng không?”

Khi Tiểu Văn Nhung kích động chạy tới bệnh viện, nhìn thấy chính là một hình ảnh như vậy.

Đặng Vực Khu ôm Liễu Tranh, còn tiểu ngu ngốc kia chẳng những không có ý trách cứ người gây ra họa lại còn dễ dàng ôm lấy tên họ Đặng kia, Tiểu Văn Nhung nhất thời nổi giận không có chỗ phát tiết. Trên đường tới hần hoảng loạn muốn chết, khó khăn mạo hiểm giữa thời gian tan tằm chạy tới đây, cái tên tiểu ngu ngốc kia còn hồn nhiên không phát hiện mà đi theo tên gây họa kia diễn trò làm thánh mẫu, đến tột cùng là có đầu óc hay không hả!

Tiểu Văn Nhung trong cơn giận dữ vọt tới trước mặt hai người, giật Liễu Tranh ra khỏi Đặng Vực Khu, nghĩ cũng không nghĩ mà tung một đấm lên gương mặt đẹp trai của tên học Đặng kia.

5. Chương 5

Liều Tranh sững sờ nhìn hai nam sinh đang túm nhau đánh một chỗ, sợ đến nỗi quên mất phải ngăn cản.

Sau một phen hỗn chiến, Tiểu Văn Nhung cùng Đặng Vực Khu bị nhóm bác sĩ y tá đỡ khóc đỡ cười kéo đến phòng khám bệnh chườm đá tan mấy chỗ sưng. Hai người thở hổn hển, ai cũng không thêm để ý tới người kia.

Sau khi đầu đầu hơi bớt đi, Liều Tranh xuống giường chuẩn bị đi tới chỗ Đặng Vực Khu nói lời cảm ơn, kết quả chưa đi được mấy bước đã bị Tiểu Văn Nhung tóm lại, một thân cây mạnh tha ra khỏi cửa bệnh viện.

Gió đêm thoáng lạnh, bóng dáng hai người yên tĩnh chậm rãi bước đi trên ngã tư đường, giống như đang giằng co giữa im lặng.

“Còn muốn đi mua thuốc trị bệnh cây lô hội không?”

Liều Tranh buồn bực cúi đầu, sau một lúc lâu lắc lắc đầu.

Một đường trầm mặc về nhà.

Tiểu Văn Nhung mở đèn lên, sau đó đi tới phòng bếp nấu nước. Liều Tranh thay dép lê tai thả mềm mại, đi ra ngoài ban công xem chậu lô hội kia. Cậu ngồi chồm hổm trên mặt đất cúi đầu xuống, lô hội cũng buồn ỉu xù, một người một vật, đều là bộ dáng thụ thương.

Tiểu Văn Nhung bình tĩnh bưng bình nước nóng dừng lại phía sau cậu, nước trong bình vẫn còn ừng ực ừng ực nóng hổi, hơi nước bốc lên khiến cho trước mắt có chút mơ hồ. Hôm nay đầu tiểu ngu ngốc nhất định vị va trúng mà đau, hẳn chuẩn bị một đồng lời nói an ủi lừa người lấy lòng, bây giờ một câu cũng không nói lên lời.

Tiểu Văn Nhung khẽ cắn môi, nói với cái lưng của Liều Tranh: “50% các vi khuẩn nấm sẽ bị thuốc bột thấm vào tiêu diệt, một tuần một lần, hai ba tuần là hết bệnh.”

Liều Tranh không lên tiếng trả lời, chỉ cho hắn một bóng dáng trầm mặc. Tiểu Văn Nhung đứng tại chỗ xấu hổ chờ đợi, tuy rằng hắn cũng không biết đến tội cùng đang đợi cái gì. Liều Tranh từ trên mặt đất đứng lên, không quay đầu, nhẹ nhàng hỏi: “Vì sao cậu đánh trúng cậu ta.” Giọng nói thật lạnh nhạt thật hờ hững, lạnh đến nỗi không thấy được bất kỳ cảm tình nào.

“Bởi vì...” Tiểu Văn Nhung nắm chặt nắm tay, “Cậu ta đánh trúng cậu, cậu...” không đem câu “cậu còn ôm cậu ta” nói ra khỏi miệng, mặc dù không là chuyện gì ghê gớm lắm, nhưng hắn tức giận muốn chết. Tiểu ngu ngốc hắn vẫn tỉ mỉ chăm sóc, bảo vệ, tiểu ngu ngốc hắn tưởng bản thân là người duy nhất sở hữu, hôm nay lại bị người khác ôm vào trong lòng.

Cảm giác phần nộ cùng sợ hãi chưa từng có đang chiếm lĩnh từng góc trong thân thể, mỗi một sợi ý thức cũng điên cuồng mà la hét: Liễu Tranh là của một mình hần!

“Nhưng cậu ấy mang tôi đến bệnh viện, còn chăm sóc tôi...” Liễu Tranh hơi nhăn mi, “Tại sao cậu không biết phân biệt tốt xấu đã...”

Tiểu Văn Nhung vẫn đứng không nhúc nhích, bóng đêm giấu đi vẻ mặt của hần.

Nước trong bình đã sớm lạnh, một giọt nước lạnh lẽo đọng lại trên thành bình, giống như giọt nước mắt im lặng.

Lúc này ngày hôm qua, tất cả đều tốt, không có tranh cãi không có chiến tranh lạnh. Hai người cười ngồi chồm hổm trước chậu lô hội xanh biếc, giống như nhìn con gà con mới vừa chui ra khỏi vỏ trứng. Thời gian như cây đàn hạc trên đồng hồ treo tường, an tĩnh nhưng nhẹ nhàng trôi đi.

Lần đầu tiên Liễu Tranh tức giận với hần, lại còn vì một nam sinh khác.

Tan học ngày hôm sau, Tiểu Văn Nhung không trực tiếp về nhà, mà quanh quẩn tới hai khu phố bán đồ ngọt.

Mùi thơm đồ ngọt khắp bốn phía, những ruy băng quần thành hình nơ bướm bên trên vừa phong cách vừa đáng yêu. Một nam sinh cao lớn mạnh mẽ như Tiểu Văn Nhung vừa đi vào bắt chợt cảm giác được sự khác lạ thật mãnh liệt. Bánh mì dừa, bánh mì hình bướm, bánh su kem, bánh bích quy sữa Royal Danish, những viên socola đựng trong những hộp ẩm áp, vô cùng mê người. Tiểu Văn Nhung nhìn trái nhìn phải, hần chưa bao giờ ăn đồ ngọt, cũng không biết khẩu vị của Liễu Tranh như thế nào. Do dự thật lâu ở quầy tính tiền, cuối cùng thanh toán, mang theo một cái hộp nhỏ màu trắng sữa vội vã đi về nhà.

Mặc dù có hiểu lầm và bất mãn, hần nghĩ vẫn nên giải thích rõ ràng với Liễu Tranh, sau đó trực tiếp tục làm bạn bè, tiếp tục chăm sóc tiểu ngu ngốc kia. Không biết tự lúc nào, Liễu Tranh đã hoàn toàn dung nhập vào cuộc sống của hần, trở thành bộ phận bình an vui vẻ của hần. Không có gì có thể ngăn cách quan hệ giữa hần và Liễu Tranh, không có gì đáng giá bằng tình bạn giữa hần và Liễu Tranh.

Tiểu Văn Nhung đã hiểu rõ tất cả.

Hộp nhỏ màu trắng sữa tỏa ra hương vị ngọt ngào nồng đậm, bóng đêm im lặng lắng đọng lại, cực kỳ khoan khoái thoải mái. Tâm trạng Tiểu Văn Nhung cũng vui vẻ hơn, nghĩ đến Liễu Tranh sẽ lập tức trở về nhà, hai người có thể trở lại thời điểm tốt đẹp một lần nữa, tiểu ngu ngốc còn có thể như cái đuôi, ngày ngốc đi theo phía sau, bám lấy hần, ý lại vào hần.

Tiểu Văn Nhung ngồi trên sofa, khoe miệng tràn ra một nụ cười mờ nhạt. Tiểu ngu ngốc kia a, vĩnh viễn khiến cho hần không yên lòng.

Càng chờ mong, chờ đợi lại càng dài dằng dặc. Thời gian từng giây từng giây đi qua, Tiểu Văn Nhung ngồi đến nỗi chân có chút tê. Hắn đứng lên đi vài bước, xem đồng hồ đàn hạc treo trên tường một chút, lại ngồi lên ghế sofa.

Liều Tranh mãi đến chín giờ tối mới mang theo túi giấy trở về.

Hôm nay tan học trùng hợp gặp được Đặng Vực Khu, vội vàng nói cảm ơn, lại thay Tiểu Văn Nhung giải thích. Đặng Vực Khu hào phóng cười cười, không hề có chút so đo. Nam sinh đánh nhau phần lớn là như thế này, nổi nóng liền động tay, đánh xong một trận giận dữ lập tức biến mất, ân oán đều biến mất hết.

Tính cách Đặng Vực Xu sang sảng, rất thành thạo các môn bóng rổ ván trượt, Liều Tranh dỏ về vận động cũng rất hâm mộ. Cùng làm bạn với người như Đặng Vực Xu cực kỳ thoải mái, giống như dòng suối thẳng tắp, có âm áp của ánh mặt trời.

Liều Tranh muốn đi mua đồ, biết địa chỉ cũng không biết đường đi, có chút lo lắng khó xử. Đặng Vực Xu nhếch miệng cười, sảng khoái nói: “Tôi dẫn cậu đi!” trên đường nói chuyện, Liều Tranh mới hiểu được hóa ra bệnh viện đi ngày hôm qua cũng là do cha của Đặng Vực Khu mở, khó trách bác sĩ và y tá xưng hô với hắn là “Đặng thiếu gia”, cả quá trình đều thuận lợi, vừa không có thủ tục rườm rà cũng không có đưa thêm bất kỳ phí dụng nào khác.

Thuận lợi tới mục đích, mua xong món đồ cần, lại ngồi xe trở về, ánh đèn rực rỡ cũng đã được bật lên. Liều Tranh cảm thấy không hay lắm, làm phiền tới người khác, tay cầm túi có chút áy náy. Đặng Vực Khu hào phóng vỗ vỗ Liều Tranh giống như con thỏ nhỏ mà nói: “Thời gian không còn sớm, mau trở về thôi! Nếu không Tiểu Văn Nhung của cậu lại nhe răng trợn mắt với tôi!” nói xong còn cố ý làm ra một vẻ mặt mà mình cho rằng là dữ tợn.

Liều Tranh bị hắn làm cho bật cười, gật gật đầu, ngoan ngoãn đáp ứng: “Được.”

Lúc về nhà phòng đã một mảnh tối đen, không bật đèn, không có tiếng động nào.

Liều Tranh đi vào vài bước, có chút sợ hãi, nhưng cửa quả thật không hề khóa, Tiểu Văn Nhung hắn đã trở về rồi. Qua một hồi lâu hai mắt mới chậm rãi quen với bóng tối, cậu nhìn xung quanh một chút, đột nhiên phát hiện trên ghế salon có bóng dáng người đang ngồi, sợ đến nỗi lập tức hét chói cả tai.

Tiểu Văn Nhung lạnh mặt mở đèn, trong phòng đột nhiên sáng ngời. Ánh sáng đột ngột khiến cho Liều Tranh nheo mắt lại, cơ thể vốn đã nhỏ gầy bây giờ đang co lại một chỗ.

Giọng nói Tiểu Văn Nhung không mang theo bất kỳ độ ấm nào. “Đi chơi ở đâu? Tối như vậy mới về.”

“Uh...” Liều Tranh vẫn còn chưa lấy lại tinh thần giữa ánh sáng chói mắt, sững sốt một lát mới lắp bắp trả lời: “Đi... mua đồ...”

Về mặt Tiểu Văn Nhung lạnh thêm vài phần, giống như cho tới hiện tại vẫn chưa nhận ra người tên Liễu Tranh này: “Một mình cậu? Mua đồ gì mà lâu như vậy?”

Liễu Tranh mờ mịt ngẩng đầu, không rõ vì sao Tiểu Văn Nhung thoáng cái đã thay đổi thái độ, có chút khiếp đảm trả lời: “Tôi không biết đường, Đặng Vực Khu đi theo giúp tôi...”

Quả nhiên lại là tên họ Đặng kia!

Tiểu Văn Nhung nhất thời nổi giận, lại là hắn! Lại là hắn! Tên hỗn đản lại một lần nữa cướp đi Liễu Tranh của hắn, ghê tởm hơn chính là Liễu Tranh còn dán tới gần, đem tên hỗn đản đó trở thành ân nhân, bạn bè! Hắn có chỗ nào không so được với tên họ Đặng kia, để cho Liễu Tranh không tin tưởng mà nhờ vả hắn! Tiểu Văn Nhung như một con báo cô đơn bị thương, trở nên mười phần công kích, Liễu Tranh muốn tiến tới an ủi, bị hắn đẩy mạnh ra, lão đạo về phía sau vài bước, đứng phải giá gỗ phía sau người.

Liễu Tranh còn chưa kịp kêu đau, chợt nghe một tiếng “ầm”, có cái gì đó ngã mạnh trên mặt đất, vỡ nát.

Tiểu Văn Nhung bị âm thanh vỡ vụn này đột nhiên bừng tỉnh, đợi cho thấy rõ tất cả trước mắt, cái gì cũng không thể cứu vãn được nữa.

Tiếng nức nở kiềm nén của Liễu Tranh dần biến thành ngheo ngào, một tiếng lại một tiếng, khóc tới nỗi trái tim của hắn đều đau.

Đứa nhỏ ôm bồn hoa quân tử đã vỡ thành từng mảnh nhỏ, giống như mất đi thứ gì đó rất quý giá, khóc khàn cả giọng. Giữa những vật rơi ra từ trong túi giấy không xa kia, một bình plastic nhỏ trượt ra ngoài, trên bình để một dòng chữ: Thuốc bột Carbendazim diệt nấm khuẩn.

Đó là hôm nay sau khi tan học, ngồi hai giờ trên xe bus mới mua được.

6. Chương 6

Sau đó Tiểu Văn Nhung chỉ hận không thể tự đánh cho mình vài đấm.

Liễu Tranh chưa từng nghi ngờ bản thân vì cái gì đối với cậu thật tốt, vẫn tin tưởng ỷ lại vào hắn. Chính hắn lại bởi vì ghen ghét che mờ hai mắt.

Liễu Tranh khóc tới nỗi hai mắt sưng đỏ như một con thỏ, giọt lệ ẩm ướt rớt trên bồn hoa lan quân tử, ướt rồi lại khô đi. Tiểu Văn Nhung hoàn toàn rối rắm, một câu nói an ủi lừa người lấy lòng cũng không nói nên lời, gấp đến độ trên đầu đổ cả mồ hôi.

Đêm đã khuya, chiếc hộp nhỏ màu trắng sữa trên bàn vẫn tỏa ra mùi thơm, mặc dù không còn nồng đậm nữa. Tiểu Văn Nhung cẩn thận nâng hộp giấy lên, đưa tới trước mặt Liễu Tranh, mang theo sự áy náy cùng thành kính. Hương vị ngọt ngào ở trước mặt hai người âm thầm lơ lửng, như vô ý mà cố tình hấp dẫn thần kinh yếu ớt.

Cái mũi Liễu Tranh giật giật, giống như trực giác của một con vật nhỏ, đối với đồ ăn thì không hề có sức chống cự, huống chi khóc rất hao thể lực. Cậu có chút không tình nguyện nhận lấy hộp đồ ngọt, chậm rãi mở ra. Bánh mì dừa, bánh mì hình bướm, bánh su kem, bánh bích quy sữa Royal Danish, socola mỗi thứ hai phần, được sắp xếp thành một dãy.

Tiểu Văn Nhung có chút ngượng ngùng giải thích: “Tôi không biết cậu thích ăn loại nào, cho nên mỗi thứ đều mua, cậu ném thử trước, lần sau tôi sẽ mua loại cậu thích.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Liễu Tranh ăn từng miếng đồ ngọt, khoe miệng dính vài mẩu vụn, vẻ mặt giống như một động vật nhỏ bất lực.

Tiểu Văn Nhung thừa dịp có khe hở kiểm tra bồn lan quân tử ngã xuống đất kia, cũng may chỉ là bể chậu hoa, bồn đất có chút rời rạc, cũng không đả thương gì đến cây. Chỉ cần đổi lại một bồn đựng khác chăm sóc thật tốt sẽ không có vấn đề, lan quân tử chính là một loại thực vật cực kỳ dễ nuôi dưỡng.

Liễu Tranh được đồ ngọt trấn an, lại thấy hoa lan quân tử đã được thay bồn mới, không có tổn thương gì nghiêm trọng, thế này mới tha thứ Tiểu Văn Nhung đã bị áy náy và tự trách hành hạ thật lâu.

“Ngày mai chúng ta đi hồ Huyền Vũ Hồ đi.”

“Uh?” Liễu Tranh không có phản ứng lại.

“Ngày mai là cuối tuần, đi bên hồ ngắm phong cảnh, nói chuyện giải sầu được không? Khí trời đã ấm áp, gió thổi bên hồ cũng rất thoải mái!”

Liễu Tranh nghĩ tới ánh sáng rực rỡ tháng tư, tất cả cảnh trí đều giống như mới được sinh ra, hơi hơi cười rộ lên, sau đó gật đầu.

Hồ Huyền Vũ rộng hơn trăm hecta, trong hồ có năm đảo, trong đảo đều có cầu hoặc đê thông với nhau. Trong hồ nuôi cá, cũng trồng hoa sen, mặt nước một mảnh xanh biếc, thấp thoáng sắc hồng của hoa sen, mùi thơm ngát tỏa ra khắp hồ, cảnh sắc mê người.

Liễu Tranh chạy trên bờ cỏ xanh nhạt, thỏa thích hít hấp hơi thở thiên nhiên. Tiểu Văn Nhung không nhanh không chậm đi theo phía sau, cười nhìn cậu như một con búp bê vui vẻ.

Liễu Tranh mặc đồ thể thao màu xanh nhạt, rất có cảm giác đập thanh, bước đi vẫn là nhún nhún nhảy nhảy, giống như một con thỏ nhỏ. Hai người chọn một bãi cỏ gần hồ, sóng vai ngồi xuống hưởng thụ vuốt

ve của ánh mặt trời cùng làn gió nhẹ, nói chuyện câu được câu mất.

Hơi thở cỏ xanh cùng bùn đất quanh quẩn ở người bên cạnh, hai người cũng cực kỳ thả lỏng. Tiểu Văn Nhung đột nhiên cảm giác được nếu như cả đời có thể dựa sát vào nhau như vậy, thế thì cũng không tệ.

“Thật ra Đặng Vực Khu là một người tốt lắm”, Liễu Tranh nhẹ nhàng nói, giọng nói như dung nhập vào bức tranh thiên nhiên trước mắt, “Hai người hảo hảo ở chung, không được sao?”

“Nhưng mà, cậu cùng cậu ta đi gần quá rồi a.” giọng nói có chút ủy khuất.

Liễu Tranh ngây ngốc cười rộ lên, “Chúng tôi là bạn tốt a, không thể đi gần được sao?”

Một trận gió bỗng nhiên thổi qua, cành liễu bên hồ bỗng chốc tung bay, như những bông hoa tuyết, mặt hồ xanh biếc dập dờn sóng, cũng cho Tiểu Văn Nhung thêm dũng khí. Hắn hầu như thốt ra: “Như vậy làm sao được, bởi vì tôi thích cậu a!!”

Liễu Tranh cười rộ lên, môi nở ra vòng cung khéo léo đáng yêu, trong trẻo, thuần túy, tất cả đều giống như khi lần đầu gặp nhau vậy, không có chút thay đổi nào.

Cậu gật đầu, giọng nói rất nhẹ, nhưng lại rõ ràng mà đáp lại, “Tôi cũng thích cậu.”

Tiểu Văn Nhung nhẹ nhàng đem Liễu Tranh ôm vào lòng.

Hắn nỗ lực yêu thương, cuối cùng nhận được tình yêu, giống như một khúc ca từ cổ xưa, theo phương xa mịt mờ bay tới, mềm mại, mềm mại, rơi vào trong đáy lòng hắn, yên tĩnh mà hô hấp.

Liễu Tranh nhắm mắt lại, đắm chìm trong cái ôm ấm áp của người kia.

Tháng tư Giang Nam, đã ấm áp như xuân.

Liễu Tranh mềm nhũn nằm trên ghế salon, hết sức chuyên chú cắn xé một khúc pizza, sau đó phát triển truyền thống ưu tú “ăn trong nôi ngồi trong hướng”, nói với Tiểu Văn Nhung, “Thật nhớ tới lần đầu tiên chúng ta gặp mặt ăn bánh bao, thật muốn ăn lại một lần a.”

Tiểu Văn Nhung thay cậu ngâm gói trà trái cây, cười nói: “Bánh bao Vô Tích mới thật sự nổi tiếng, chứa rất nhiều nước, đảm bảo cả đời cậu đều nhớ mãi không quên. Không bằng tôi mang cậu đi Vô Tích ăn, hơn nữa đường đi cũng ngắn, vé xe lửa cũng không mắc.”

Liễu Tranh vui mừng khôn xiết, nhưng lại có chút lo lắng, “Đi xa nhà..... Chỉ có hai người chúng ta?”

Tiểu Văn Nhung vỗ vỗ ngực, nói: “Sợ cái gì, tất cả đều có tôi ở đây rồi.”

Liễu Tranh lộ ra nụ cười ngây ngô, vỗ vỗ đầu Tiểu Văn Nhung giống như đang vỗ đầu một con chó lớn: “Uh, có cậu ở đây rồi.”

Tiểu Văn Nhung xoa đầu, bây giờ mới phát hiện nhiệm vụ có chút gian khổ. Mang theo tiểu ngu ngốc trong vòng ba trăm thước cũng có thể xảy ra chuyện đi một thành phố khác, nếu như có thể, hẳn thật muốn lấy dây xích đem người này cột luôn trên người mình.

Vé xe, hành lý đơn giản, tất cả đều đã được chuẩn bị ổn thỏa.

Tiểu Văn Nhung khẩn trương nắm tay Liễu Tranh vào phòng đợi, kiểm vé, lên tàu hỏa, tìm vị trí, mãi đến khi Liễu Tranh thích thú coi tạp chí trên tàu, hẳn mới thở ra một hơi. Liễu Tranh thật sự rất tủi thân nhìn hẳn: “Tôi cũng không phải một đứa ngốc.”

Thật ra cũng không kém là bao! Tiểu Văn Nhung nghĩ. Tiểu ngu ngốc vĩnh viễn là tiểu ngu ngốc.

Một giờ đi đường, xe lửa thuận lợi tới trạm Vô Tích.

Liễu Tranh đáng thương cầm tạp chí trên tàu hỏa, “Đã đến rồi sao? Oh... Tôi vẫn còn chưa coi xong...”

Tiểu Văn Nhung gần như muốn ngất xỉu luôn: sẽ có người vì xem hết tạp chí tàu hỏa mà không xuống tàu sao?!

Hắn có chút vô lực đỡ trán, khó khăn lắm mới thỉnh được kẻ đỡ hơi này ra khỏi tàu hỏa. Nếu như có người không biết nhìn bộ dáng đáng thương của Liễu Tranh, nói không chừng còn tưởng rằng Tiểu Văn Nhung khi dễ cậu.

Nhà ga gần trung tâm khu phố, đi vài phút xe bus là có thể tới nơi.

Vốn tưởng rằng Vô Tích là một thành phố ngọc bích nhỏ, không ngờ lại rất có khí thế của một đô thị, các tòa cao ốc san sát nhau, khu phố trung tâm xe ngựa như nước, dòng người như đan xen vào nhau.

Mục đích của hai người rất rõ ràng, thẳng đến chủ đề: ăn.

Bánh bao vốn là nhãn hiệu nổi tiếng truyền thống của Vô Tích, đã có lịch sử trăm năm. Dùng bột mì tự chế, được đo lường tinh tế, bánh bao chưng nẫu, khi kẹp lấy lớp da ngoài không bị phá vỡ, khi xoay bánh không bị chảy nước ra, hút một phát thì miệng đầy nước, vị tươi ngon nhưng không mỡ. Liễu Tranh đã sớm xoa xoa tay, nóng lòng muốn thử.

Ngồi vào chỗ của mình trong một tiệm ăn, bánh bao rất nhanh được đưa lên. Vừa mở lồng ra, hơi nước dâng lên khắp bốn phía, hun cho hai gò má Liễu Tranh thoáng chốc trở nên hồng hồng, hai tròng mắt dường như hiện lên một tầng hơi nước. Tiểu Văn Nhung cười đem lồng bánh để trước mặt cậu, ánh mắt tràn đầy cưng chiều, Liễu Tranh dùng đũa thật cẩn thận gấp một cái, há mồm “a ô” nuốt vào.

Lớp bột căng mỏng, có nhiều lỗ nước, hương vị tươi mới, từng đầu vị giác đều hạnh phúc mà kêu gọi ầm ĩ.

“Ăn siêu ngon!” Liễu Tranh nước mắt lưng tròng xoay xoay.

Tiểu Văn Nhung nhin không được cười ha ha.

Bộ dáng ăn của Liễu Tranh rất thỏa mãn, ngẫu nhiên lộ ra một nụ cười rất ngọt, vẻ mặt hạnh phúc ngọt ngào.

Nhưng điều này đã muốn trở thành toàn bộ hạnh phúc của Tiểu Văn Nhung.

7. Chương 7

Ăn uống no đủ, Tiểu Văn Nhung nắm tay tiểu ngu ngốc đi dạo phố.

Hai người vào cửa hàng lớn, Tiểu Văn Nhung muốn thay Liễu Tranh mau quần áo mới, đem cậu ăn mặc từ đầu đến chân thật xinh đẹp phát sáng. Nhưng Liễu Tranh vừa đến quầy đồ chơi thì không chịu đi nữa. Tiểu Văn Nhung dùng sức kéo cậu, Liễu Tranh dùng sức đóng đinh tại chỗ.

Tiểu Văn Nhung ở trong lòng thầm mắng tiểu ngu ngốc này một trăm lần, Liễu Tranh cắn ngón tay, cố chấp không chịu đi, vẻ mặt vừa oan ức vừa kiên quyết.

Tiểu Văn Nhung bắt đắc dĩ, “Cậu muốn món đồ chơi nào?” lời vừa ra khỏi miệng cũng rất nhụt chí, cảm giác giống như bị tiểu ngu ngốc này đánh bại.

Liễu Tranh chạy băng băng tới trước đồng thú nhồi bông xếp thành núi nhỏ, kiễng chân chỉ vào con gấu nhỏ màu nâu nói: “Tôi muốn cái kia!”

Tiểu Văn Nhung đem đầu bẻ tới thành chín mươi độ mới nhìn đến cái con thú nhồi bông đó, Liễu Tranh rất hưng phấn nói người bán lấy nó xuống, sau đó ôm vào trong ngực không ngừng sờ sờ, bộ dáng yêu thích không buông tay.

Tiểu Văn Nhung thật sự hận không thể làm bộ như không biết tiểu ngu ngốc kia. Nam sinh trung học nào đi dạo phố lại mua cho mình một cục cứng gấu bông a a a – hẳn ở trong lòng im lặng hò hét, hơn nữa muốn

leo lên chuyến xe lửa một tiếng của Vô Tích trở về nhà a!

Nhưng mà về mặt Liễu Tranh rất kiên định, hình như tình yêu của cậu và cục cưng gấu bông đã vượt gia giới hạn của thời gian cùng chủng tộc, cái gì cũng không thể tách bọn họ ra được.

Tiểu Văn Nhung có chút vô lực đỡ trán. Tiểu ngu ngốc chung quy có thể xuất ra bất kỳ cú đánh úp nào, đa dạng phong phú, bạn căn bản không biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Hắn móc thẻ tín dụng từ túi tiền ra, nhận mệnh thay Liễu Tranh đi tính tiền.

Liễu Tranh ôm cục cưng gấu cao không khác mình lắm có chút cố hết sức, bước đi cũng lắc a lắc a, nhưng mà về mặt thật thỏa mãn, thành thành thật thật đi theo phía sau Tiểu Văn Nhung, mắt không hề dừng nhìn đông ngó tây.

Tiểu Văn Nhung bắt đầu chuyên tâm đi dạo cửa hàng chuyên bán quần áo, thay cậu lựa chọn quần áo thích hợp. Liễu Tranh ôm thú nhồi bông chậm rãi di chuyển, con gấu béo núc ních cơ hồ hoàn toàn bao phủ lấy cơ thể nhỏ gầy của cậu, giống như đang thấy một con gấu đi dạo các cửa hàng vậy. Tiểu Văn Nhung cố gắng đem lực chú ý tập trung trên quần áo, quên đi cảm giác quý dị có một cái đầu gấu đi theo phía sau mình.

Hắn cầm một cái quần denim màu xanh nước biển đưa cho Liễu Tranh, nói: “Đi thử.”

Liễu Tranh gật gật đầu, đem cục cưng gấu bông thật lớn bỏ vào trong lòng hắn, cầm lấy cái áo đi vào phòng thay đồ. Tiểu Văn Nhung không thể làm gì khác hơn là ngồi ngủ ngời ôm cái đầu gấu kia ở bên ngoài chờ.

Liễu Tranh rất nhanh đã bộp bộp bộp từ phòng thay quần áo đi ra, áo t-shirt màu trắng rất xứng với nét giản dị hằng ngày của quần denim, vừa đẹp trai vừa hoạt bát, trang phục thích hợp cho dù là mùa xuân hay là đầu hạ. Tiểu Văn Nhung gõ gõ tấm thẻ: “Mua.”

Liễu Tranh mơ mơ màng màng không hiểu, “A? Tôi nghĩ cậu chỉ bảo tôi thử thôi...”

Tiểu Văn đem cái đầu tiểu ngu ngốc xoa xoa cho rồi bởi lên, sau đó nói: “Đúng vậy, nhiệm vụ của cậu là thử, mua hay không là do tôi quyết định.”

Liễu Tranh “oh” một tiếng, chạy nhanh ôm cục cưng gấu đi theo phía sau.

Loại chuyện mua quần áo này một khi đã định, thì liền mệnh mông cuồn cuộn hoành hành không có điểm dừng, nhất là Liễu Tranh là một đứa nhỏ đáng yêu như vậy, mặc kệ mặc đồ gì cũng rất hợp. Mãi đến buổi chiều, trong tay Tiểu Văn Nhung đã có năm sáu cái túi giấy màu sắc rực rỡ khác nhau, áo len màu vàng nhạt, áo thun với logo giản dị, áo hoodie, áo gió thủy thủ sọc trắng xanh, quần sọc với những đường sọc đơn giản tươi mát... Liễu Tranh ôm cục cưng gấu bông hoàn toàn không rõ được tình huống, nhưng mà Tiểu Văn Nhung rất hài lòng.

Lúc sắp rời khỏi chợ, tiểu ngu ngốc đột nhiên bị ánh sáng phát ra một cửa hàng chuyên bán đồ trang sức ở lầu một hấp dẫn, sững sốt hồi lâu cũng không dịch bước. Tiểu Văn Nhung sờ sờ đầu cậu, rộng lượng nói, “Thích thì đi nhìn xem.”

Liễu Tranh nhanh chóng chạy qua, gương mặt ghé vào trên tấm thủy tinh cực kỳ chăm chú. Ánh sáng màu cam của đèn tỏa ra trên quầy, tất cả xung quanh trở nên trong suốt long lanh, kêu gọi ánh mắt nhìn ngắm của mọi người. Tiểu Văn Nhung vừa mới chuẩn bị mang theo bao lớn bao nhỏ đi qua, động tác của Liễu Tranh đã rất nhanh chóng mà quét thẻ tài khoản, cầm hai cái hộp nhỏ chạy qua.

Tiểu Văn Nhung bất đắc dĩ cười cười, thay cậu chỉnh lại áo, hỏi: “Mua gì đó?”

Mặt tiểu ngu ngốc cư nhiên đỏ lên, có chút mắc cỡ nói: “Oh... là vật cho cả hai chúng ta dùng, về nhà mới cho cậu xem được không?”

Tiểu Văn Nhung rất kích động. Đồ trang sức, hai người dùng, vẻ mặt thẹn thùng, nhất định là trang sức tình nhân! Hắn nhìn gương mặt bối rối của cậu bé trước mặt, đột nhiên tâm tình vô cùng sáng khoái, đồng ý nói: “Được! Về nhà mới nhìn!”

Mặt trời dần dần hạ xuống núi, ánh chiều tà bao phủ sự yên lặng nhàn nhã pha trộn với sự nhộn nhịp tấp nập của thành phố này, hai người ngồi xe bus công cộng trở lại nhà ga. Thời gian cách chuyển tiếp theo còn bốn mươi phút, bây giờ mà vào phòng chờ thì có chút sớm. Tiểu Văn Nhung nói: “Chúng ta đi ăn sườn heo đi.” Vừa nghe đến ăn, cái lỗ tai của Liễu Tranh liền dựng thẳng lên, nếu như người này mà là một con chó, bây giờ nhất định đang vui sướng mà vun vẩy cái đuôi rồi.

Sườn heo ở Vô Tích được nấu rất cẩn thận, cần phải gấp các nguyên liệu tinh chế đã được sắp xếp theo trình tự, những nguyên liệu này được cho vào khoảng bảy đến tám cân. Rồi sau đó dùng xì dầu, đường trắng mềm, rượu nếp ủ lâu năm cùng với hành, gừng, rau thì là, lá đinh hương, rau quế để nấu. Thịt xương đầu một trăm cân, thì xì dầu cho vào là mười hai cân, đường trắng mềm ba cân, rượu ba cân, dùng lửa nướng hai tiếng đồng hồ, chỉ có khoảng sáu mươi bốn cân là được hoàn thành, có thể nói là một món ăn khá công phu.

Tiểu Văn Nhung đem Liễu Tranh đặt trên chỗ ngồi, dặn cậu trăm ngàn không được lộn xộn, không thể cùng người xa lạ nói chuyện, càng không thể tùy tiện ăn đồ ăn người khác đưa cho, sau đó đi xếp hàng mua sườn heo. Liễu Tranh có chút ủy khuất nói với bóng lưng của hắn: “Tôi biết mà, tôi cũng không phải đồ ngốc.” Tiểu Văn Nhung buồn bực cười cười, làm bộ như không có nghe gặp.

Sườn heo đồ rục rất nhanh được bưng lên, Tiểu Văn Nhung ngồi vào chỗ đối diện Liễu Tranh. Tổng cộng có bốn phần sườn heo, mỗi người hai phần. Nước miếng Liễu Tranh lập tức rơi tí tách mà bắt đầu ăn. Tiểu Văn Nhung vẫn là không đụng đũa, có chút hứng thú nhìn Liễu Tranh ăn.

Một ngụm lại một ngụm, mỡ mà không ngán, vừa mềm vừa thơm, giữa mặn còn mang vị ngọt, vừa đẹp vừa tươi.

Liễu Tranh lại một lần nữa hạnh phúc đến giấy dựa, ngao ngao kêu loạn.

Hai phần thịt sườn rất nhanh trôi xuống bụng, nhưng mà mỗi một dây vị giác đều kêu gào: không đủ! Cho tôi, tôi còn muốn! Liễu Tranh dùng đôi mắt nhỏ đáng thương hề hề nhìn hai phần thịt tươi mới đang huỳnh hoang ở bên bàn của Tiểu Văn Nhung, sườn heo hấp dẫn và quyến rũ a.

Tiểu Văn Nhung quả thực bị loại ánh mắt này đánh bại, lập tức đem sườn heo đưa tới trước mặt Liễu Tranh. Liễu Tranh có chút ngượng ngùng, nhưng mà không chống đỡ được với mùi vị hấp dẫn, thơm ngon mà bắt đầu ăn

Tiểu Văn Nhung cảm thấy, Liễu Tranh như vậy, có bản tính cùng trực giác y như một con thú nhỏ, thật sự là thú vị muốn chết nha.

Lúc lên xe lửa quả thật mất một phen sống chết, xét cho cùng cũng là do con gấu bông quá cao kia. Tiểu Văn Nhung hận không thể nhéo lỗ tai tiểu ngu ngốc mà rống giận: xem cậu lần sau còn dám mua đồ như vậy không! Có bản lĩnh tự một mình cậu mang nó trở về đi!

Khó khăn lắm mới đem con gấu lớn kia chạy đuổi tới phía chiếc xe, dọc theo đường đi nhận phải vô số ánh mắt rửa tội quái dị, Tiểu Văn Nhung thề đời này cũng không để tình huống như hôm nay phát sinh lần thứ hai.

Gấu bông béo núc ních khiến cho cửa xe bị kẹt, Tiểu Văn Nhung nhắc chân chuẩn bị đá nó đi vào, Liễu Tranh thét một tiếng chói tai: “Không được!” Tiểu Văn Nhung bị dọa sợ, quay đầu hỏi: “Sao thế?”

Liễu Tranh vọt tới phía trước hấn bảo vệ cái mông của cục cưng gấu bông, như là gà mái bảo vệ gà con, “Cậu không thể đá nó! Quan trọng nhất là, phải đối xử tốt với nó...”

Tiểu Văn Nhung trở mình xem thường, lười cùng tiểu ngu ngốc nói chuyện, nhưng mà vẫn đem chân chuẩn bị đá thu về, sửa thành kiểu ôm công chúa dịu dàng. Liễu Tranh liền lộ ra nụ cười rất vui vẻ, Tiểu Văn Nhung nhìn con gấu bông trong lòng một chút, nghĩ rằng: tạm thời cho người hưởng thụ đãi ngộ công chúa một thời gian, về nhà lập tức khóa trong ngăn tủ.

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cục cưng gấu bông mập mập đứng ở cửa xe, cục cưng gấu bông mập mập tìm được chỗ ngồi, cục cưng gấu bông mập mập lắc lắc người rồi cẩn thận ngồi xuống.

Người trong xe lửa nhìn thấy hiện tượng siêu nhiên này, trợn mắt há hốc mồm, trong cuộc đời lần đầu tiên thấy một món đồ chơi cũng biết đi xe lửa.

Tiểu Văn Nhung đầu đầy mồ hôi xuất hiện từ phía sau con gấu bông rất nặng mà hấn mang theo, vẻ mặt mọi người lúc này mới là vỡ lẽ ra, ồn ào trong xe lúc này mới chậm rãi trầm lại.

Tổng cộng chỉ có hai chỗ ngồi, cục cưng gấu bông đã chiếm hết một chỗ. Tiểu Văn Nhung vốn định đem

đại gia hỏa vương bận kia vào trong một góc nhỏ, nhưng bộ dáng Liễu Tranh lại sống chết bao che cho đứa con của mình, khiến cho hắn dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là ôm Liễu Tranh ngồi dựa vào một vị trí cạnh cửa sổ.

Tiểu Văn Nhung đem tên nhóc kia ôm vào trong lòng ngực, ngửi thấy mùi hương trầm nhân nhát trên người cậu, độ ấm của cơ thể xuyên qua lớp quần áo mỏng manh truyền đến, làm cho người ta cảm thấy an tâm.

Liễu Tranh là của hắn.

Đoàn tàu chạy nhanh qua vùng ngoại ô, ngoài cửa sổ một mảnh tối đen, chỉ có loe hoe mấy ngọn đèn, chớp mắt đã biến mất giữa tốc độ chuyển động nhanh chóng. Trong xe im lặng mà ấm áp, dường như có thể cảm giác được bất kỳ lay động nào do xe lửa chạy mà thành. Nhóm hành khách nhìn tạp chí, hoặc là tựa lưng vào ghế ngồi nghỉ ngơi, không khí cũng có vẻ dè dặt tĩnh lặng.

Ban đêm như vậy, đoàn tàu như vậy, đi chung đường như vậy. Tiểu Văn Nhung cảm thấy tâm của mình cũng trở nên mềm mại hơn.

Liễu Tranh không yên phận ở trong lòng hắn vận vẹo, muốn tìm một tư thế thoải mái mà cuộn tròn lại. Tiểu Văn Nhung bóp bóp ái mũi của tiểu ngu ngốc, đem cậu ôm sát, chế trụ hành động không quy tắc của cậu. Lúc này Liễu Tranh lại giống như một con chó nhỏ nghịch ngợm, thích dấn lấy chủ nhân, nhưng mà lòng hiếu kỳ vô cùng mãnh liệt, một giây cũng không thể an phận.

Tiểu Văn Nhung cười khở, nghĩ rằng cái này sao có thể gọi là yêu đương, căn bản chính là dưỡng con. Tiểu hổ này khiến cho hắn thật đau não.

Cơ thể Liễu Tranh thật ấm áp, sờ lên vừa mềm lại vừa dẻo, da thịt non mịn, cắn một cái không chừng sẽ ngon miệng giống như thịt nghêu vậy. Trên người đứa nhỏ này còn lưu lại mùi thơm của sữa, có lẽ là do thường xuyên ăn đường. Mái tóc hơi nâu dưới ánh đèn lại hiện ra chút sáng bóng trơn mềm, khung xương gầy, thân thể xinh xắn, thường cười khúc khích nhưng khi bị một người hung ác hù dọa cũng sẽ lộ ra gương mặt muốn khóc.

Tiểu Văn Nhung cảm thấy, trên đời này đã không có gì có thể so sánh được với người con trai trong lòng hắn.

Hiện tại đứa nhỏ này đã an tĩnh lại, thành thành thật thật bị hắn ôm vào trong ngực, dựa lên cửa sổ cố gắng nhìn rõ bóng đêm mịt mờ bên ngoài.

Tiểu Văn Nhung cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Thỏa mãn như vậy, cái gì cũng không thay thế được; Bất luận đổi lấy cái gì, hắn cũng không nguyện ý đổi.

Liễu Tranh cảm hai cái hộp nhỏ bộp bộp bộp chạy tới trước mặt hắn, vẻ mặt là biểu tình lấy lòng.

Tiểu Văn Nhung kinh ngạc hồi lâu, lúc này mới nhớ tới trước đó Liễu Tranh ở Vô Tích có mua đồ trang sức, hơn nữa còn là hai người dùng, uhm, hắn là trang sức dành cho tình nhân a. Vì thế trong lòng tràn đầy chờ mong cậu mở nắp hộp ra, thay cậu mang vào cho mình.

Liễu Tranh mở cái hộp thứ nhất ra nói: “Đây là vòng tay.” Tiểu Văn Nhung nhìn nhìn, đích thật là một lắc tay có móc thêm một đứa bé đội mũ đỏ.

Liễu Tranh vụng về muốn tự đeo cho bản thân, kết quả trợ thủ tay phải hoàn toàn không phối hợp, thử thất nút lại mấy lần đều không được. Tiểu Văn Nhung âm thầm thở dài, nghĩ rằng tiểu ngu ngốc này trừ bỏ thi cử thì toàn bộ đều ngu ngốc, sau đó thay Liễu Tranh thất nút lại.

Liễu Tranh nhanh chóng đem cái hộp thứ hai đưa tới trước mặt hắn, giống như tranh công mà hô lên: “Cái này là cho cậu!”

Uh, là cho mình. Tiểu Văn Nhung kích động nghĩ.

Liễu Tranh cố ý thừa nước đục thả câu nói, “Cậu nhắm hai mắt lại trước đi.”

Được, nhắm mắt lại. Tiểu Văn Nhung kích động nhắm mắt.

Liều Tranh cẩn thận mở hộp ra, cầm một sợi dây bạc lên, nghiêm túc đeo sợi dây lên cổ Tiểu Văn Nhung, sau đó lớn tiếng nói: “Được rồi, mở mắt đi!”

Lòng Tiểu Văn Nhung tràn đầy vui mừng nâng vật trước ngực lên thì nhìn thấy: con sói mặc quần áo phụ nữ lớn tuổi.

Lúc này hắn mới hiểu được hóa ra dây chuyền cùng lắc tay có chủ đề lại là cô bé choàng khăn đỏ và bà ngoại chó sói, vậy mà bộ dáng tiểu ngu ngốc còn thẹn thùng nói cái gì là hai người dùng, hắn hiện tại thật nghĩ muốn đánh người a!

Liều Tranh hoàn toàn không biết Tiểu Văn Nhung đứng bên cạnh đã bùng nổ, còn ngây ngốc hỏi: “Có phải nhìn đẹp lắm không?”

Đẹp cái đầu cậu chứ đẹp! Tiểu Văn Nhung xách lỗ tai cậu mà tức giận rống lên: “Tiểu ngu ngốc tiểu ngu ngốc cả đời đều là tiểu ngu ngốc!” làm cho hắn nghĩ lãng mạn như vậy, hóa ra Liều Tranh đem hắn trở thành con sói dụ dỗ cô bé choàng khăn đỏ, hắn là cái tên dối quá rồi cái gì cũng ăn được sao?!

Liều Tranh nhìn Tiểu Văn Nhung thở phì phì xoay người vào phòng, bĩu bĩu môi tủi thân nói: “Rõ ràng nhìn đẹp như vậy a.”

Cùng tiểu ngu ngốc nói chuyện yêu đương thì thần kinh sẽ bị suy nhược mà. Tiểu Văn Nhung vừa đỡ trán vừa cười khổ. Tên nhóc cố ý hết lần này tới lần khác, khiến cho hắn yêu không được mà hận cũng không xong, cho dù ra sao cũng không bỏ xuống được.

Hắn muốn chiếu cố Liều Tranh, gần như xuất phát từ trách nhiệm không thể buông tha. Không ai yêu cầu hắn như vậy, nhưng hắn đã quen với việc giữ lấy Liều Tranh ở bên người. Cho dù sức lực cùng năng lực hữu hạn, hắn cũng không muốn đứa nhỏ kia lộ ra vẻ mặt đau buồn.

Từ ngày ấy, ở trong căn nhà xa hoa trống rỗng của Liều Tranh, hắn đã hạ quyết tâm.

Hắn muốn, tuy rằng ngu ngốc, nhưng Liều Tranh tươi mới, nhưng sự xinh đẹp lại hé ra từ gương mặt trống rỗng như một con búp bê bằng sứ.

Liều Tranh rất có khả năng ăn uống.

Tiểu Văn Nhung mỗi ngày bồi cậu đi siêu thị đều phải rút hết một tầng da.

Bách bích quy bánh socola kem khoai tây chiên gà chiên xiên que mỗi thứ đều mang về một nửa, cho dù tên kia mỗi lần đều nói với hắn là “Đây là thức ăn dự trữ thức ăn dự trữ a”, nhưng mà không có món ăn nào có thể nhìn thấy ánh mặt trời vào ngày tiếp theo.

Tiểu Văn Nhung ung dung thản nhiên đả kích cậu: “Đời trước cậu nhất định là cái hổ đen.”

Liều Tranh nước mắt lưng tròng quay đầu về phía tường.

Tuy rằng thành tích tốt đến kỳ lạ, Liều Tranh lại thường xuyên phạm phải sai lầm thường thức, làm cho Tiểu Văn Nhung khóc không được mà cười cũng không được. Tiểu ngu ngốc đơn thuần này tưởng rằng con thỏ cũng cực kỳ thích ăn cà rốt, thật ra những ai nuôi thỏ qua đều biết, rất ít khi cho con thỏ ăn món này.

Đứa nhỏ vẫn tưởng rằng đứa vốn là sinh trưởng ở trên cây, Tiểu Văn Nhung có chút chân chó mà lấy lòng cậu: “Không sai không sai, chính là sinh trưởng ở trên cây.” Sau tâm lý mặc niệm lời xin lỗi “đứa ta xin lỗi người” mười lần.

Liều Tranh có điểm ngăn người cào cào đầu, giống như cảm giác được Liều Tranh là đang nói xạo với cậu, tủi thân bĩu môi. Tiểu Văn Nhung nhìn gương mặt nhỏ nhắn kia nhăn lại, ở trong lòng sớm đã nở hoa.

Liều Tranh đột nhiên nhảy dựng lên hỏi hắn: “Bát Đại Sơn Nhân* là tám người sao?!”

Tiểu Văn Nhung kỳ quái hỏi lại: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Tiểu ngu ngốc bị khi dễ đã lâu, rốt cuộc, đắc ý, hãnh diện, xấu hổ, nở nụ cười.

* Bát Đại Sơn Nhân (1626-1705): một họa gia đời Thanh, con cháu Ninh Vương Chu Quyền triều Minh, tổ tịch ở Nam Xương, gọi là Bát Đại Sơn Nhân hay Tuyết Cá. Bát đại sơn nhân đặc biệt nổi tiếng ở hội họa, bút mặc phóng túng mà tinh tế trau chuốt, điểm nhấn tập trung nhưng tính ý lại dàn trải, như gò ép trong hình thức mà lại hết sức tự nhiên về không gian tình cảnh, có vẻ không hoàn chỉnh mà lại hoàn thiện vô cùng, sống động và hết sức ý vị. Xem tranh của ông, cảm giác dường như thoát tục. (trích từ home.thuho.com/?p=676). Một trong các tác phẩm của ông

9. Chương 9

“Học làm nông?” hai tay Liễu Tranh bưng bát ngơ ngác ngẩng đầu lên, trong miệng còn chứa một đồng cải thìa.

“Đúng vậy”, Tiểu Văn Nhung gấp một miếng thịt vào bát cậu, trả lời theo lẽ đương nhiên, “Bình thường trung học đều cử hành hoạt động này vào mùa xuân, thời tiết thích hợp, phong cảnh ở nông thôn cũng tốt lắm.”

“Uh!” ánh mắt Liễu Tranh mị mị cười rộ lên, bộ dáng thật vui vẻ.

Tiểu Văn Nhung nghĩ: đứa nhỏ này thật dễ nuôi a. Tâm tính hoàn toàn là của một người phụ nữ a.

Cơm nước xong Liễu Tranh liền bạch bạch chạy về phòng dọn đồ, áo ngủ thổ trắng, khăn lông bằng bông nguyên chất, dép lê, kem đánh răng hình phim hoạt hình dành cho con nít thậm chí truyện xưa đọc trước khi ngủ đều được sắp xếp chỉnh tề trong một cái túi da dê màu trắng dùng để du lịch. Sau đó nhìn cục cưng gấu bông nằm ở trên giường, cắn cắn ngón tay, vẻ mặt mất mát buồn bã vô cớ.

Tiểu Văn Nhung vô lực nghĩ, nếu không phải món đồ đó không quá mức khổng lồ, tiểu ngu ngốc nhất định sẽ đem nó về nông thôn đi.

Ngày xuất phát hôm đó thời tiết tuyệt đối tốt, sắc trời xanh thẳm trong trẻo đáng yêu, đám mây giống như kẹo bông đường béo nức ních bay bay, gió ấm áp thổi tới trên người, ấm ấm áp áp hun cho người ta buồn ngủ.

Xe đồ chạy nhanh trên con đường quốc lộ, các học sinh hưng phấn thảo luận kế hoạch trong vòng ba ngày, lúu rúu, cả xe vô cùng vui vẻ náo nhiệt. Liễu Tranh ghé trên cửa sổ xe, chuyên chú nhìn bức tranh phong cảnh rộng lớn ngoài cửa sổ. Ruộng lúa xanh mướt, nước bờ đê chiếu rọi trời xanh mây trắng, nhà gỗ chột lóe qua, những con trâu nhàn nhã tự tại tản bộ, những đồi núi phía xa càng làm tôn thêm sự tĩnh lặng tốt đẹp.

Tiểu ngu ngốc nhìn đến ngây ngốc, vẻ mặt hướng tới trước. Tiểu Văn Nhung cười cười, tay giúp cậu vuốt lại mái tóc bị gió thổi loạn.

Không có học sinh nào sẽ thật sự đem học tập nông thôn trở thành hoạt động xã hội thực tế, tất cả mọi người đều ôm lấy tâm tính vui đùa, như một đám thú nhỏ bị dây xích trói buộc đã lâu, ở giữa trời nông thôn rộng lớn liêu mạng chơi vui vẻ.

Liều Tranh mở túi đi du lịch đã bị nhét đầy, vụng về sắp xếp lại đồ vật, Tiểu Văn Nhung vừa định đi tới giúp, điện thoại di động đột nhiên rung lên, hắn không thể làm gì khác hơn là xoay người đến trên hành lang, ấn nút nghe điện thoại. Tiếng một người đàn ông vừa quen thuộc lại vừa xa lạ truyền tới từ điện thoại, Tiểu Văn Nhung không khỏi sửng sốt, qua thật lâu mới đáp lại, “Ba ba.”

Sau đó hai bên đều lâm vào trầm mặc không hiểu được, không ai mở miệng.

Loại vi diệu này cân bằng giằng co chừng nửa phút, giọng nói trầm ổn của người đàn ông lại vang lên, giữa uy nghiêm lộ ra tia sắc bén, “Chuyện lần trước ba nói với con, con nghĩ tới đâu rồi?”

Tiểu Văn Nhung cắn môi dưới, cánh tay buông xuống không thể khống chế nắm chặt lại, phảng phất dự cảm nguy hiểm đến mà bày ra tư thế phòng ngự. Hắn lơ đãng nhìn lại về phía Liều Tranh, thân ảnh nhỏ gầy kai đang cầm cuốn sách chuyện xưa, nhảy lên một cái đi tới trước giường nằm xuống, sau đó hứng thú nhìn quyển sách đang cầm trên tay, bộ dáng rất ngoan ngoãn, cả người lẫn vật đều vô hại.

Bên môi Tiểu Văn Nhung không tự giác tràn ra ý cười, sau đó nói rõ ràng với điện thoại, “Con nghĩ, con từ chối.”

Từ bên kia di động truyền tới tiếng hừ lạnh, lập tức biến thành âm thanh tút tút.

Tiểu Văn Nhung cầm máy bỏ lại vào túi, đi vào phòng ngồi vào bên người Liều Tranh. Tiểu ngu ngốc kia bởi vị học tập dị thường ưu tú, đã bị thần hóa thành thành học sinh thiên tài có thành tích đứng đầu tất cả các môn, nhưng cậu lại thích xem chuyện xưa siêu cấp ngây thơ của các động vật nhỏ trong rừng rậm, hơn nữa còn đơn thuần tin tưởng cừu con cuối cùng nhất định có thể chiến thắng con sói lớn.

Nếu hiện tại Tiểu Văn Nhung chạy ra nói cho mọi người biết Liều Tranh kỳ thật là một đứa nhỏ ngốc, năng lực xử lý nguy cơ gần như bằng không, siêu cấp mơ hồ, còn ngu ngốc phạm phải sai lầm nhỏ không giống người bình thường, đi ở trên đường đời tới lúc phản ứng được thì đã ngã nhào thật mạnh rồi, tuyệt đối sẽ không ai tin tưởng đâu.

Mọi người đều bị điểm thi toàn trường kinh người của Liều Tranh che hai mắt a. Tiểu Văn Nhung vô lực đỡ trán. Nhưng bất luận như thế nào, hắn đều đã quyết định đem tiểu ngu ngốc này giữ bên người. Đây là chuyện hắn đã hạ quyết tâm, không có người nào có thể bắt buộc hắn phản bội tâm của mình, cho dù người kia là cha của hắn cũng thế.

Ở nông thôn sau giờ Ngọ đặc biệt yên tĩnh, mèo mèo chó chó đều biếng nhác ngủ gật dưới sự vuốt ve của ánh dương ôn hòa, ánh vàng rực rỡ của đồng ruộng chỉ liếc mắt một cái đã không thể nhìn thấy cuối dãy, các màu sắc tùy ý trải dài lại dung hợp kỳ lạ, cấu thành bức tranh tuyệt mỹ.

Liều Tranh kinh hãi mà oa oa kêu loạn.

Hai người dưới sự an bài của thầy giáo đi đồng ruộng nhổ củ cải. Tiểu ngu ngốc không có gì bất ngờ xảy ra mà một thân toàn bùn, một cây củ cải cũng không tới được tay. Tiểu Văn Nhung cười khổ một tiếng,

đem củ cải mình nhỏ được chia cho cậu phân nửa, để cho cậu đi tới chỗ thầy giáo báo cáo kết quả làm việc. Liễu Tranh mang theo một thân bùn đất cười đến cực kỳ vui vẻ, cậu ôm lấy Tiểu Văn Nhung, đôi mắt phát sáng a phát sáng nói: “Cảm ơn!”

Tiểu Văn Nhung cầm củ cải gỗ đầu cậu một cái, cố ý nâng mặt làm dữ: “Ai bảo cậu ngốc như vậy!”

Bộ dáng Liễu Tranh cũng rất tủi thân, cúi đầu cụp đuôi xuống, từng bước từng bước chân bùn đi theo phía sau hắn. Tiểu Văn Nhung đã sớm nghẹn cười tới đau bụng, nhưng mà quyết định vẫn tiếp tục giả bộ, để cho tiểu ngu ngốc bị mình bắt ngờ hù dọa cũng coi như là một món quà đáp lễ nho nhỏ đi.

Sau đó hai người đi cho gà ăn.

Liễu Tranh cầm thức ăn cho gia súc đứng ở giữa đàn gà, vẫn khkông nhúc nhích giống như con bù nhìn. Tiểu Văn Nhung đề cậu ra mắng: “Đồ ngốc! Cậu cho rằng đây đang cho bồ câu ở quảng trường ăn sao?! Mấy con gà này có thể bay tới trên tay cậu mổ thức ăn sao?!” Liễu Tranh bị mắng tới nước mắt lưng tròng, cẩn thận cẩn thận cầm thức ăn cho đàn gà, cố gắng tiếp cận đàn gà mà mình không rõ này, sau đó đột ngột duỗi tay về trước đám gà.

Đàn gà bị hành vi lỗ mãng của một người dư thừa này hù dọa mà bỏ chạy. Tiểu Văn Nhung dở khóc dở cười, nắm lỗ tay tiểu ngu ngốc rống: “Cậu ngốc a! Cậu sao không vốc một nắm thức ăn rải vào a, gà người ta sẽ tự mình ăn a! Cậu cho rằng sinh vật nào cũng ngốc giống cậu sao?!” Liễu Tranh cố gắng che chở cái tai bị kéo đau: “Tôi làm sao biết được chứ, tôi cũng phải đám gà kia nha!”

Tiểu Văn Nhung trở mình xem thường, nghĩ thầm: cậu không phải, chẳng lẽ tôi phải.

Mặt trời về chiều ngả về tây, học sinh chơi điên cuồng cả một ngày đều từ đồng ruộng chạy trở về ăn cơm, trong phòng ăn tràn ngập hương thơm thức ăn. Tiểu Văn Nhung sợ Liễu Tranh không đủ ăn, liền mạng gấp đồ ăn bỏ vào trong đĩa của cậu. Liễu Tranh nâng gương mặt gầy lên, đáng thương hề hề nói: “Đừng, tôi ăn không vô.”

“Còn chưa ăn đã nói ăn không vô.” Tiểu Văn Nhung cố ý dữ với cậu, “Làm việc ở đồng ruộng hao tổn thể lực, còn không nhanh chóng bổ sung a bổ sung.” Liễu Tranh bĩu môi, rất không tình nguyện mà cầm đĩa. Không biết có phải là do ảo giác hay không, Tiểu Văn Nhung nhìn thấy một tia bi thương từ trong mắt cậu, rất mong manh ảm đạm, nhưng giống như xâm nhập vào cốt tủy.

Cái loại cảm giác này lướt qua trong giây lát, nhưng Tiểu Văn Nhung vẫn như cũ bị ý nghĩ của mình hù dọa, lại cố gắng nhìn khuôn mặt Liễu Tranh. Khuôn mặt kia đã sớm không có tia gợn sóng nào, một mảnh bình tĩnh, nhìn không ra được loại cảm tình nào.

Nhưng càng như vậy, tâm lý Tiểu Văn Nhung càng bất an.

Liễu Tranh đến tận cùng là làm sao vậy?

Bắt đầu từ ngày đầu tiên nhìn thấy cậu, người con trai này đã biểu hiện không giống một học sinh trung học bình thường. Thành tích vĩ đại làm cho người ta không thể tưởng tượng được, năng lực tự gánh vác trong cuộc sống lại gần như quá nhỏ; vẻ ngoài đơn thuần đáng yêu như vậy, có khi lại giống như một con búp bê bằng sứ xinh đẹp trống rỗng; Liễu Tranh ngây thơ, thật dễ dàng bị dọa khóc, cùng Liễu Tranh ẩn nhẫn, trống rỗng, không có bất kỳ cảm tình gì lộ ra ngoài, làm cho người ta cảm giác được vừa khổ sở lại vừa quái dị.

Đến tột cùng ai mới là con người chân chính của cậu? Trên người đứa nhỏ này đã xảy ra chuyện gì sao?

Tiểu Văn Nhung cảm thấy, bản thân càng ngày càng không hiểu biết Liễu Tranh.

Đứa nhỏ kia dần dần cách xa hẳn.

Loại cảm giác này khiến cho hắn sợ hãi mà cả người rét run.

Hắn từng cố chấp đem Liễu Tranh như bảo bối của mình, liều mạng bảo hộ, chỉ vì một nụ cười ngơ ngác, một thân ảnh sôi nổi.

Hiện tại mới phát hiện, Liễu Tranh sớm đã cách ly với hiện thực bên ngoài, căn bản không thuộc về bất kỳ kẻ nào.

10. Chương 10

Sợ hãi của Tiểu Văn Nhung cũng không phải là không có căn cứ, trên thực tế tất cả đã sớm có báo hiệu, chỉ bất quá lúc ấy vẫn chưa cảm thấy thôi. Hiện tại nghĩ lại, mới cảm thấy có một số việc mức độ quả thật không bình thường.

Con trai ở tuổi này, là đang ở tuổi phát triển cao nhất, vóc dáng cũng như năm sau cơn mưa mà mạnh mẽ mọc lên. Liễu Tranh lại nhỏ gầy đáng yêu, một cặp mắt lưu chuyển tràn ngập sương mù, môi vẫn hồng nhuận như trẻ sơ sinh, thấy thế nào cũng là một em bé chưa lớn nổi. Tiểu Văn Nhung liên sốt ruột, mỗi lần ở trên bàn cơm đều giống như người cha phát sầu vì đứa con, liều mạng bỏ thức ăn vào trong đĩa cơm Liễu Tranh, thúc giục cậu ăn nhiều lên. Liễu Tranh vẫn chỉ ăn vài miếng là nói no rồi, còn nói là ăn không vô nữa. Tiểu Văn Nhung nhìn thân hình nhỏ gầy của cậu, lại sợ quá cố gắng sẽ phá hư đứa nhỏ này, cho nên không hề ép buộc.

Bất luận tiểu ngu ngốc làm gì, động tác so với người khác luôn chậm hơn nửa nhịp, dọn cặp sách cũng vậy, né tránh các quả bóng bay về phía mình cũng vậy. Cho nên kết quả thường thường là bị bỏ một mình lẻ loi trong phòng học, hoặc là sẽ bị bóng đập vào đầu mà đưa đến bệnh viện kiểm tra tổng quát não bộ. Tiểu Văn Nhung vừa tức vừa đau lòng, hận không thể đưa tiểu ngu ngốc đi học Kim chung chảo Thiết bổ sam (*đại khái là các loại võ rèn luyện thể lực và cơ thể cứng cáp*), miễn cho ngay cả bản thân chết như thế nào cũng không biết được.

Nhưng mà Liễu Tranh như thế rất thú vị, biểu tình ngơ ngác, tươi cười ngây ngô, luôn có thể làm cho trái tim hần không tự giác mà trở nên ấm áp. Thể chất tiểu ngu ngốc này đại khái trời sinh chính là “có thể làm cho ý muốn bảo hộ của người ta tăng vọt.”

Tuy rằng thường thường nhếch miệng lộ ra nụ cười cực kỳ vui vẻ, Liễu Tranh một mình một chỗ lại đặc biệt trầm mặc. Thường xuyên cầm quyển sách nhìn cả một ngày, tư thế cũng không đổi, thậm chí không bởi vì mệt mỏi mà duỗi người, hay làm các động tác nhỏ hoạt động gân cốt gì gì đó, quả thật giống như một con tò he. Trên khuôn mặt xinh đẹp không có bất kỳ biểu tình gì, nhìn bầu trời trên không, nước chảy, một hai con chim én ngẫu nhiên bay qua trước cửa sổ, ánh mắt cũng ngoài dự đoán của mọi người mà lãnh đạm, giống như tất cả đối với cậu đều không có quan hệ nào.

Mới đầu Tiểu Văn Nhung nghĩ là do Liễu Tranh đọc sách tới mê mẩn mà thôi, mãi đến khi trời tối đen hần đứng dậy đi tới nhà bếp uống nước, phát hiện phòng Liễu Tranh còn sáng đèn. Hần không khỏi kỳ quái, Liễu Tranh tuyệt đối là cực kỳ ngoan ngoãn, mỗi ngày hoàn thành bài tập, xem tivi một chút, trước chính giờ liền leo lên giường ngủ, hiện tại mở đèn làm gì chứ?

Trong lòng Tiểu Văn Nhung nảy lên sự thích thú xấu xa, muốn đột ngột vọt vào dọa tiểu ngu ngốc nhảy dựng, vì thế rón ra rón rén tới gần cửa phòng, nhẹ nhàng kéo một ái. Liễu Tranh ôm gối ngồi ở trong góc, mặc quần áo mỏng manh, lưng dính sát vào vách tường lạnh lẽo, một mình yên lặng rơi nước mắt.

Lúc Liễu Tranh khóc thật im lặng, không có tiếng vang, không có khóc thút thít, chỉ là có giọt nước mắt trong suốt dọc theo quai làm rơi xuống. Tiểu Văn Nhung kinh ngạc mà quên đi phản ứng như thế nào, một người đứng thẳng tại cửa không tiếng động. Hần muốn vọt vào an ủi Liễu Tranh, lại không biết vì sao miễn cưỡng kiềm bước chân lại, trên người tựa hồ treo đầy quả cân nặng nề, nặng tới nỗi hần không thể nâng tay đẩy cánh cửa kia ra.

Một màn thoáng hiện lại trước mắt Tiểu Văn Nhung, bắt ấn của hần càng ngày càng đậm, cơ hồ hít thở không thông.

Cho dù như thế nào cũng muốn biết rõ ràng, Tiểu Văn Nhung âm thầm nắm chặt tay. Hần sợ chân chừ tường bước sẽ gây thành sai lầm cực lớn, ngay cả cơ hội hối hận cũng không có.

Ban đêm ở nông thôn yên lặng tốt đẹp, cả bầu trời đêm xa xa đều là một màu xanh đen thăm thẳm, ngẫu nhiên truyền đến một vài tiếng côn trùng kêu lên, ở trong làn gió nhẹ mùa xuân đặc biệt dễ nghe. Tiểu Văn Nhung cùng Liễu Tranh sóng vai ngồi trên cỏ, cách đó không xa là từng mảnh từng bó bông cải trên bờ ruộng, dưới sự vuốt ve của ánh trăng cũng hiện ra chút quyến rũ đáng yêu.

Mùi thơm cỏ xanh quanh quẩn ngay chớp mũi, Tiểu Văn Nhung cố gắng thật lâu mới khấn trương hề hề hỏi: “Liễu Tranh, cậu có gì không muốn nói với tôi sao?”

Liễu Tranh bị biểu cảm như gặp phải địch lớn của hần mà cười rộ lên, sau đó nghĩ nghĩ, nói: “Ngày mai muốn đi hái bông trên bờ ruộng, nhất định rất thú vị!”

Tiểu Văn Nhung vội vàng gật đầu, hỏi: “Còn nói gì nữa không?”

Liều Tranh nghi hoặc liếc hắt một cái, lại suy nghĩ một chút, nói: “Nơi này cách Thang Sơn rất gần, thật muốn đi tắm ôn tuyền a!”

Tiểu Văn Nhung lại vội vàng gạt đầu lần nữa, “Được, học làm ruộng xong chúng ta sẽ đi Thang Sơn. Cậu, cậu... còn có gì muốn nói với tôi không?” hắt khấn trương đến lòng bàn tay cũng đỏ mồ hôi, thậm chí bản thân vô dụng, trực tiếp hỏi cậu rốt cuộc có gì không là được rồi, khiến cho bây giờ lòng vòng nửa vời, quả thật gấp đến chết người mà.

Liều Tranh đột nhiên giống như hiểu được điều gì đó mà kêu lên: “A, tôi biết rồi, cậu có phải muốn nghe tôi nói ‘tôi thích cậu’ hay không?” Sau đó cái miệng nhỏ nhắn nghiêm túc nói, “Tôi thích cậu!”

Tiểu Văn Nhung bị biểu cảm ra vẻ đứng đắn đầy đáng yêu của tiểu ngu ngốc thất chặt, cơ hồ thốt lên: “Tôi cũng thích cậu! Cho nên nói cho tôi biết cậu rốt cuộc là làm sao vậy, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp đối mặt!”

Vẻ mặt vui vẻ của Liều Tranh chỉ một thoáng không cánh mà bay, cả khuôn mặt như đóng băng ngưng đọng lại. Tiểu Văn Nhung trong phút chốc hối hận, nhưng nhanh chóng kiên định lại, thà rằng như thế cũng hơn lo lắng sợ hãi vì bị thương lo lắng vô cơ của Liều Tranh.

Người con trai trước mặt cắn cắn ngón tay, sau đó ngẩng đầu lộ ra tươi cười không tính là đẹp mắt gì: “Cậu cũng cảm thấy được rồi sao?” sau một lúc trầm mặc, “Không có ai có thể ở cùng tôi, cậu cũng sẽ rời khỏi tôi đúng không?”

“Sao có khả năng đó!” Tiểu Văn Nhung hận không thể chỉ lên trời thề, “Tôi vẫn sẽ ở cùng với cậu! Vĩnh viễn!”

Liều Tranh mở đôi mắt thật to nhìn về phía hắn, “Uh, ba ba mù mù trước kia cũng nói như vậy với tôi.”

Nhưng còn bây giờ thì sao?

Tiểu Văn Nhung lập tức cảm thấy vô cùng nhụt chí, tương lai xa xăm không thể biết đột nhiên trở nên âm trầm đáng sợ, giống như có một bàn tay dữ tợn nào đó vươn ra cường ngạnh tách hắn cùng Liều Tranh ra.

“Từ nhỏ tôi đã như vậy, chuyện gì cũng làm không xong, ăn cơm cũng so với người khác chậm hơn. Trừ đọc sách ra, không có chuyện gì mà không bị chê cười.” Giọng nói Liều Tranh rất nhẹ, phảng phất đang tự nói cho chính mình nghe, “Chính vì dạng này, chưa người nào nguyện ý chơi đùa với tôi, tôi cũng không kết bạn, chỉ có thể liều mạng học tập, cố gắng kiểm tra đạt thành tích tốt. Như vậy ba mẹ sẽ vui vẻ, thương yêu tôi, mua một đồng đồ chơi cùng đồ ăn vặt. Các học sinh cũng dần dần tụ họp ở bên người tôi, bởi vì sẽ luôn có câu hỏi muốn hỏi, hoặc là mượn tập chép bài và tập bài tập.”

“Thời gian đó tôi thật vui vẻ, cảm thấy được mọi người cần, tập ghi chép cũng ghi ngày càng chi tiết, đáp án trong tập bài tập so với đáp án tiêu chuẩn còn chính chu hơn.” Liều Tranh dừng một chút, giọng nói trở nên có chút khổ sở, “Nhưng mà công việc của ba mẹ đột nhiên trở nên bẽ bộn, hai ba ngày cũng không trở

về nhà, sau lại dần dần kéo dài tới một tuần, hai tuần. Không phải ở sân bay thì chính là ở nước ngoài, điện thoại cũng không có cách nào gọi được, trong nhà toàn bộ là quà mà họ gửi về nước ngoài về, một cái tôi cũng chưa từng mở ra.”

“Về sau này, thành tích tốt trở thành việc tất nhiên, không ai còn đến khích lệ tôi nữa, đem tôi trở thành bảo bối sợ đau. Cho dù tập ghi chép có đẹp, điểm cao như thế nào thì sao chứ, tôi đã nhanh sắp không còn nhớ rõ gương mặt của ba mẹ nữa rồi...” giọng nói Liễu Tranh bắt đầu run rẩy, giống như đang cực lực nhấn nặn, cuối cùng không thể khống chế mà nước mắt tràn thành tiếng. Nước mắt hỗn loạn bị thương rơi trên quần áo đơn bạc của cậu, thân thể run rẩy như một mảnh lá rụng trong gió.

Tiểu Văn Nhung nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đem đứa nhỏ kia ôm vào trong lòng, dường như muốn ôm cả thống khổ cùng bi thương kia vào trong lòng. Mặc dù Liễu Tranh ngốc ngốc, luôn mơ mơ hồ hồ, không ngừng gặp những tai nạn nhỏ liên tiếp, nhưng mà vẫn là người có máu có thịt. Có khát khao nho nhỏ, nguyện vọng đơn giản, cũng có đau khổ cùng bất an khó có thể nói ra.

Tiểu Văn Nhung vỗ vỗ lưng cậu, nhẹ nhàng ghé vào bên tai cậu mang tới những lời an ủi, như đang thôi miên nói: “Tôi sẽ vẫn ở cùng cậu, vĩnh viễn.”

Liễu Tranh im lặng nằm ở trong lòng hắn, đột nhiên thì thầm: “Cậu biết không, tôi mắc chứng trầm cảm nhẹ.” Giọng nói không có một tia ấm áp.

11. Chương 11

Tiểu Văn Nhung đột nhiên sưng sốt. Tiểu ngu ngốc ngơ ngác, ngượng ngùng, quy củ, đem những chuyện đơn giản biến thành hồng bét lại mắc phải loại bệnh này?

Liễu Tranh đem đầu vùi vào giữa hai chân, giọng nói có chút mệt mỏi: “Đã chẩn đoán chính xác, từ hai tháng trước.”

Tiểu Văn Nhung không biết an ủi như thế nào, đành phải đem thân hình nhỏ gầy của tiểu ngu ngốc kia tiến vào trong lòng mình, vỗ lưng dỗ dành đứa nhỏ kia, một câu lại một câu nói, “Tôi sẽ không rời đi, sẽ không rời đi...”

Ngày cuối cùng học làm ruộng, trường học sắp xếp các học sinh đi vào ruộng hái cây bông.

Gió thổi vào cuối xuân làm người ta đặc biệt sáng khoái, mọi người đi trên con đường nhỏ ở đồng ruộng, từ xa nhìn thấy chính là một con đường tinh tẻ. Tiểu Văn Nhung nắm chặt tay Liễu Tranh, giống như vậy có thể đem tin tưởng cùng dũng khí của mình toàn bộ nhấn nhủ vào thân thể gầy nhỏ kia. Liễu Tranh mỉm cười, ngược lại còn an ủi Tiểu Văn Nhung đang vô cùng khẩn trương, “Tôi chỉ là mắc chứng trầm cảm mức độ nhẹ thôi, còn chưa tới trình độ tuyệt vọng tiêu cực đâu.”

Tiểu Văn Nhung đột nhiên nhớ tới điều gì đó hỏi: “Cái kia, cậu có dùng thuốc gì không?”

Liễu Tranh mặt nhăn mày nhíu, trả lời: “Có dùng, nhưng mà cơ thể so với lúc không uống thuốc càng khó chịu hơn, cho nên không tiếp tục uống nữa.”

Tiểu Văn Nhung “oh” một tiếng, nắm tay cậu chậm rãi bước đi trên con đường ruộng nhỏ.

Liễu Tranh một đường hết nhìn đông lại nhìn tây, thấy cái gì cũng giống như bảo bối tò mò mở to mắt mà nhìn. Tiểu Văn Nhung vừa định nhắc nhở cậu dừng để bị ong mật chích, Liễu Tranh liền thét một tiếng kinh hãi. Tiểu Văn Nhung xoa xoa huyệt thái dương đang đau, hỏi: “Làm sao vậy?”

Liễu Tranh giống như phát hiện được đại lục mới vui vẻ kêu lên: “Bù nhìn! Cậu xem cậu xem!”

Tiểu Văn Nhung theo phương hướng ngón tay cậu chỉ nhìn tới, quả nhiên ở cách đó không xa trên bờ ruộng có một bù nhìn nho nhỏ đứng thẳng, áo đỏ mũ xanh, ở trên một mảnh ruộng xanh mướt có thể đặc biệt thấy được.

Tiểu Văn Nhung còn chưa kịp phản ứng thì đứa nhỏ kia đã lao ra khỏi đường nhỏ, thẳng hướng bù nhìn chạy tới. Tiểu Văn Nhung vô lực đỡ trán, hẳn không chú ý một chút thì tiểu ngu ngốc này đã chạy loạn!

Liễu Tranh đặng đặng chạy tới trước bù nhìn, hai tay giang ngang làm tư thế y như con bù nhìn. Gió nhẹ hây hây thổi những lọn tóc nhỏ của cậu tung lên, ánh mắt ngây thơ mang theo vài phần quật cường, cô độc nhưng lại rắn rỏi đứng thẳng.

Tiểu Văn Nhung nhìn hai thân ảnh đơn bạc yên lặng đứng giữa sóng lúa cuộn cuộn, tư thế giống nhau như đúc, cô độc giống nhau, cứng cỏi giống nhau, không khỏi đau lòng thay tiểu ngu ngốc.

Đứa nhỏ rõ ràng đáng yêu như vậy, lại khiến cho người ta thương tâm.

Rốt cuộc tới ruộng bông, mọi người “ồ” một tiếng vọt vào, bờ ruộng vốn yên tĩnh nhất thời nổi lên rất nhiều cái đầu nhỏ. Liễu Tranh khúc khích cười không ngừng, lôi kéo tay Tiểu Văn Nhung vọt theo vào.

Tiểu Văn Nhung mau chóng bị tiểu ngu ngốc lỗ mãng này làm cho phát điên, lại không thể ở trước mặt công chúng rỗng giân, chỉ có thể dùng ánh mắt hung hăng cảnh cáo. Nhưng mà Liễu Tranh đối với áp suất thấp xoay vòng vòng trên đầu mình hoàn toàn không cảm giác được, hưng trí bừng bừng bắt đầu hái bông, Tiểu Văn Nhung bất đắc dĩ xoa xoa huyệt thái dương, làm ra một biểu cảm u buồn.

Liễu Tranh nhặt một cái bông có kích thước của một cái trứng chim cút, nghi hoặc hỏi: “Đây là bông sao? Tại sao không thấy giống như bình thường a?”

“Ngu ngốc!” Tiểu Văn Nhung cầm quả cầu nhỏ trong tay cậu, nắm lấy bốn góc dùng sức mở ra, sợi bông

tuyệt trắng giống như bông ngô nhanh chóng bành trướng mở ra, vừa trắng vừa xõa tung, giống như một đám mây nho nhỏ.

Liễu Tranh vừa mừng vừa sợ, đem bông thật cẩn thận ủng trong lòng bàn tay, giống như đang cầm một con chim non. Tiểu Văn Nhung lão đảo thà rằng đem lực chú ý tập trung trên cây bông, đỡ phải ở đây rước lấy họa, về phần phân lượng thầy giáo quy định, hẳn một người là có thể hoàn thành rồi.

Liễu Tranh đang thành kính cầm viên bông tròn tròn, hơi hơi mở miệng phà hơi, sợi bông từ làn gió mát đột nhiên truyền tới hơi hơi lay động, bộ dáng rất dễ bị khi dễ. Liễu Tranh cười như một đứa nhỏ ngốc, lại vui vẻ xoa nắn bông. Đợi chơi xong rồi, mới bắt đầu để bọn chúng vào trong cái sọt nhỏ mang phía sau lưng, chuẩn bị mang về chơi đùa tiếp.

Tiểu Văn Nhung chui đầu vào bắt đầu hái bông, một người một tay, rất là thành thực, đột nhiên nghe được tiếng thét chói tai của Liễu Tranh, sợ đến nỗi hấn vội vàng ngừng đầu.

Hoàn hảo chỉ là bị mũi nhọn trên cây bông cắt trúng tay, nếu như gặp phải rắn độc hay sâu bọ thì phiền toái rồi. Tiểu Văn Nhung mượn khăn ướt đem tro bụi trên tay Liễu Tranh cẩn thận lau khô đi, lại dùng băng gạc băng bó đơn giản lại cho tốt. Liễu Tranh mặt vẫn đỏ hồng mặc hấn loay hoay, động cũng không dám động.

Tiểu Văn Nhung đột nhiên nổi lên tâm tư đùa dai, ánh mắt thẳng tắp nhìn tiểu ngu ngốc kia, hỏi: “Có muốn tôi dùng miệng giúp cậu giải độc hay không?”

Liễu Tranh quả nhiên mắc mưu, vừa mất thể diện thét chói tai “Không cần – ” vừa kích động lui về phía sau, kết quả bị nhánh cây vướng chân, không ngoài dự kiến bị vấp ngã một phát, đôi mắt nhất thời tràn ngập sương mù, giống như nước mắt lập tức có thể vọt ra ngoài.

Tiểu Văn Nhung yên tâm cười ha ha, tiểu ngu ngốc của hấn đã trở lại.

Ba ngày hoạt động học làm nông của mọi người chấm dứt trong tiếng cười hân hoan. Sự yên lặng tốt đẹp ở nông thôn, ánh nắng vàng rực rỡ trên hoa cây cải dầu, ảnh ngược của trời xanh mây trắng dưới làn nước, bầu trời đêm thâm thúy, sóng lúa cuộn cuộn, bù nhìn áo đỏ mũ xanh, nhiều thứ tốt đẹp như vậy, nhiều kỷ niệm như vậy.

Nhưng đối với Tiểu Văn Nhung mà nói, còn có một tia chưa xốt.

Các học sinh đều leo lên trên xe buýt trở về, trong xe tràn đầy tiếng cười đùa, Tiểu Văn Nhung trước khi Đăng Vực Khu lên xe thì gọi hấn lại.

Đăng Vực Khu kỳ quái hỏi: “Cậu không trở lại thành phố sao?”

“Liễu Tranh muốn đi Thang Sơn tắm nước nóng, chúng tôi trực tiếp đón xe ở đây đi, chỉ hơn mười phút đi

xe thôi.” Hần dừng một chút, mới đem lo lắng thật lâu nói ra khỏi miệng: “Thuốc trị bệnh trầm cảm, có phải uống xong sẽ rất khó chịu không?”

Đặng Vực Khu nghiêng đầu suy nghĩ một chút, trả lời: “Đúng vậy, bởi vì tác dụng phụ của thuốc chống trầm cảm nói chung rất lớn, hơn nữa tác dụng phụ sẽ được thể hiện ra ngoài. Cho nên sau khi uống thuốc sẽ có cảm giác rất khó chịu, nhưng mà ngàn vạn lần không thể vì vậy mà ngừng uống, loại bệnh trầm cảm này không phải dựa vào hươu nghĩ lạc quan về phía trước mà có thể chữa khỏi.”

Tiểu Văn Nhung gật gật đầu, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, trả lời, “Cảm ơn.”

Cho dù như thế nào, tôi vẫn sẽ bồi ở bên cạnh cậu, vĩnh viễn.

Tiểu Văn Nhung âm thầm nắm tay.

Hai người đón xe đi Thang Sơn, dọc theo đường đi tiểu ngu ngốc lại giống như cục cưng tò mò oa oa kêu loạn, Tiểu Văn Nhung hận không thể làm bộ như không biết đứa nhỏ này,

Thang Sơn non xanh nước biếc, phong cảnh tuyệt đẹp, những con suối tập hợp, nước suối quanh năm cuộn cuộn, nóng hôi hổi. Ôn tuyền Thang Sơn vốn là một trong bốn ôn tuyền đứng đầu cả nước, cũng truyền lại tinh túy dưỡng nhan dưỡng sinh hơn ngàn năm trăm năm. Nước suối trong vắt, chẳng những kỳ diệu đối với những loại ốm đau, còn có thể thúc đẩy làn da thanh khiết bóng láng.

Chọn một khách sạn tốt, thay áo tắm, hai người tay trong tay đi vào trong hồ.

Hơi nước lướt trên mặt đất, nương theo sự tĩnh lặng, tự tại và thoải mái, tất cả trước mắt đều như sương mù mê mang, thích ý dễ chịu cực kỳ. Liễu Tranh him lặng ngồi ở trong hồ, làn da bị hu tủa như mới sinh ra mà mềm mại, môi hồng đến kỳ lạ, giống như một khối thịt chưng sen cực ngon, hương thơm nhàn nhạt lan tỏa cùng hơi nước.

Tiểu Văn Nhung kim lòng không đậu đi tới gần.

Liễu Tranh minh mẫn ở giữa sương mù che chắn tiếp nhận nụ hôn này, mặt đỏ đến lợi hại, tay quả thật không biết nên đặt ở nơi nào, chỉ có thể ngơ ngác mặc cho Tiểu Văn Nhung điều khiển.

Tiểu Văn Nhung xoay chuyển gần như trăm ngàn lần mà hôn xong, buông môi tiểu ngu ngốc ra, liếm liếm khóe miệng, rất là thỏa mãn. Khóe môi Liễu Tranh còn mang theo một sợi chỉ bạc, kết hợp với vẻ mặt ngơ ngác của cậu, oh, có điểm ngốc.

Tiểu Văn Nhung cười đem tiểu ngu ngốc kia ôm vào trong ngực, thề nói: “Bất luận xảy ra chuyện gì, tôi đều nguyện ý cùng cậu đối mặt. Tuy rằng không biết tương lai sẽ là dạng gì, nhưng nhất định sẽ vẫn ở cùng cậu, vĩnh viễn.”

12. Chương 12

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người lại đi tắm cát khoáng. Loại tắm này lợi dụng cát khoáng nóng do ôn tuyền tạo nhiệt bao trùm lấy cơ thể người, rất nhiều mồ hôi đi ra cùng với việc gia tăng tuần hoàn máu ở nhiệt độ cao này, bài trừ các chứng viêm cùng sốt của cơ thể người, loại trừ độc tố cơ thể, còn có thể cung cấp đủ dưỡng chất co cơ thể, hấp thu vật chất cùng nguyên tố vi lượng trong cát khoáng.

Liều Tranh cảm thấy vô cùng mới lạ, ôm một thao tắm đứng ở cạnh nhà tắm, bộ dáng nóng lòng muốn thử. Tiểu Văn Nhung buồn cười nhìn cậu, nói: “Ngồi vào đi.”

Liều Tranh lập tức ngoan ngoãn nghe theo chỉ thị ngồi vào trong hồ đầy cát khoáng màu xám, Tiểu Văn Nhung đem khăn trắng đặt trên đầu tiểu ngu ngốc, sau đó dùng cát khoáng đắp lên người cậu chỉ chừa lại mỗi cái đầu. Liều Tranh ngây ngốc mặc cho hấn đùa nghịch, cát chảy dọc theo đường cong cơ thể để lộ ra một thân hình nhỏ nhắn. Tiểu Văn Nhung vừa lòng nhìn thành phẩm của mình, rốt cuộc không nín được cười ra tiếng, lấy điện thoại di động ra tìm góc độ chụp tiểu ngu ngốc một tắm.

Liều Tranh ủy ủy khuất khuất mà hô to: “Cậu, cậu cũng vào đây cho tôi!”

Tiểu Văn Nhung cười tà, nói: “Được, cậu chờ.” Sau đó thoải mái nằm trên phần cát đã trải sẵn, tiểu sai lại tao nhã, so với tiểu ngu ngốc như bị dây xích trói lại mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần. Liều Tranh rất buồn bực nói thầm: “Vì sao lại như vậy...”

Hai người nhắm mắt lại im lặng nằm xuống, độ ẩm xuyên qua lớp cát truyền tới trên cơ thể, bất tri bất giác liền toát ra một thân mồ hôi, bỗng nhiên cảm giác thần thanh khí爽. Tiểu Văn Nhung quay đầu, xem tiểu ngu ngốc ở bên người yên lặng nhắm hai mắt lại. Môi cánh hoa hơi mỏng khê nhếch, lông mi dài mà cong hơi hơi rung động, giống như một con vật nhỏ khiến cho người ta thương yêu. Tiểu Văn Nhung không biết từ nơi nào lại sinh ra một tia dừng khí, nói với cậu: “Đi bệnh viện trị liệu đi, tôi cùng đi với cậu.”

“Ngô...” Liều Tranh khó hiểu mở to mắt, “Cái gì... sao?” còn chưa nói xong còn có một tia nước miếng nhỏ theo khóe miệng chảy dọc xuống.

Tiểu Văn Nhung nghiêm túc nhìn cậu, nhìn thẳng vào mắt cậu, “Có bệnh thì nhất định phải chữa, chuyện này không thể từ tính cách của cậu được. Tôi nguyện ý cùng với cậu, cho nên cậu cũng phối hợp với bác sĩ được không? Nghe lời bác sĩ nói, chăm chú uống thuốc, tôi sẽ vẫn luôn ở bên cạnh cậu.”

Liều Tranh nhẩn mi lại, cắn cắn ngón tay, bộ dáng có chút không tình nguyện, qua một lúc sau khê cắn môi, từ trong cổ họng truyền ra một âm thanh thật nhỏ, “Uh.”, xem như đồng ý rồi. Thật ra cũng là một đứa nhỏ dừng cảm a.

Tiểu Văn Nhung cười hôn cậu một chút. Nụ hôn này thật trong sáng, hàm chứa tình yêu bao la, vì chúc phúc cho đứa nhỏ dừng cảm này.

Ôn tuyền dễ chịu làm cho sắc mặt Liễu Tranh tốt hơn rất nhiều, giống như một cái bánh bao mới hấp ra khỏi lò, mềm mại giữa hơi nóng bốc lên xung quanh.

Khi hai người quay trở về thì Tiểu Văn Nhung lập tức dẫn cậu đi bệnh viện của phụ thân Đặng Vực Khu.

Liễu Tranh cầm kẹo que liếm hết sức chuyên chú, dọc theo đường đi cực kỳ im lặng. Tiểu Văn Nhung đã nghĩ đứa con này nuôi thật ngoan a, lọt vào giữa tâm tình ngọt ngào của một người ba.

Bởi vì có sự giúp đỡ của Đặng Vực Khu, các loại thủ tục đơn giản hơn rất nhiều, lúc Liễu Tranh ở trong phòng làm kiểm tra, Tiểu Văn Nhung còn có chút lo lắng bất an mà chờ bên ngoài. Đặng Vực Khu nhìn bộ dáng này của hắn rồi cười ha ha, “Cậu sao giống như đang chờ lão bà sinh con vậy!”

Mặt Tiểu Văn Nhung lập tức đỏ bừng, dùng sức đem đầu xoay ra hướng cửa sổ, làm bộ một chút cũng không thèm để ý tới chuyện của tiểu ngu ngốc kia. Đặng Vực Khu trầm nghĩ: thật sự là nơi đây không có ngân, tôi là người ngoài cũng nhìn ra được.

Kiểm tra tinh thần cùng xác định tâm lý cũng làm xong, Tiểu Văn Nhung vội vàng đi vào xem Liễu Tranh, cái tên kia vẫn là vẻ mặt ngơ ngác vạn năm không thay đổi, bộ dáng nhìn thật muốn tới xoa xoa vài cái. Tiểu Văn Nhung dở khóc dở cười, đem tiền lẻ cho cậu bảo cậu đi mua kẹo đi. Liễu Tranh hoan hô một tiếng, cầm tiền nhanh như chớp chạy đi xa.

Bác sĩ cười tủm tỉm quay đầu lại, mỉm cười với hai nam sinh ánh mắt đầy khấn trương: “Ngồi đi.”

“Liễu Tranh thật sự bị bệnh trầm cảm mức độ nhẹ, bởi vì không kịp thời uống thuốc, bệnh tình đang có xu hướng nặng đi.”

Hô hấp của Tiểu Văn Nhung bị kiểm hãm, vội vàng nói: “Nhưng mà từ biểu hiện cơ hồ nhìn không ra được a!”

“Bệnh trạng quan trọng nhất của người bị bệnh trầm cảm chính là ‘ngoài vui trong buồn’. Dáng vẻ cử chỉ, lời nói tiếp xúc, biểu hiện bề ngoài của loại bệnh nhân này không khác bình thường, thậm chí có thể làm cho người ta có một loại giả tưởng vui vẻ lạc quan giả dối.” Bác sĩ dừng một chút, “Chúng trầm cảm thường nặng vào xuân và vào thu, cái này cần phải chú ý hơn.”

Tiểu Văn Nhung có chút áy náy, trách cứ bản thân sao không sớm phát hiện, thời gian vô ích qua để rồi thời gian trị liệu, mặc dù cũng không phải lỗi của hắn.

Bác sĩ đem một đơn thuốc đưa cho hắn, “Tôi hy vọng Liễu Tranh có thể ở viện hai ngày, để tiện cho việc quan sát. Khuyết điểm của loại bệnh này có khuynh hướng phát tác lặp đi lặp lại, thời điểm nào cũng không thể khinh thường. Cậu đợi lát nữa đi hiệu thuốc mua imipramine, liều thuốc mỗi ngày từ 150 đến 300 mg, phân ra làm hai đến ba lần uống.”

Vào buổi tối Liễu Tranh vẫn tiếp tục ở lại bệnh viện. Giữa quá trình thật không có khó khăn nào cả, tivi trong phòng bệnh so với cái trong nhà Tiểu Văn Nhung còn lớn hơn một vòng, Liễu Tranh cũng rất vui vẻ mà cảm đồ điều khiển không chịu buông tay, một chút cũng không nháo nhào ầm ĩ đòi về nhà.

Tiểu Văn Nhung vô lực đỡ trán, thật không biết nên nói sao với Liễu Tranh mới tốt đây. Đặng Vực Khu rộng lượng cười cười, “Cứ để tùy cậu ấy đi.”

Hai người sóng vai đi cạnh nhau trên con đường nhỏ trong hoa viên bệnh viện, ánh trăng đã lặng lẽ dần hé lộ mặt.

Bệnh viện không thu phí nằm viện, khiến cho Tiểu Văn Nhung rất cảm kích. Đặng Vực Khu khoát tay, “Phòng bệnh VIP, cũng để không ở đó thôi.” Tiểu Văn Nhung nghĩ thầm cũng may Liễu Tranh không nghe được những lời này, nếu không đoán chừng người này mỗi ngày đều phải chạy tới bệnh viện xem tivi.

Lúc đã đến gần cửa, Tiểu Văn Nhung đột nhiên dừng bước lại, lắp bắp nói: “Chuyện đó, chuyện lần trước, xin lỗi.”

Đặng Vực Khu mờ mịt nhìn hần, cố gắng nhớ lại “chuyện lần trước” rốt cuộc là chuyện gì, sưng sốt hồi lâu mới phản ứng lại là chuyện Tiểu Văn Nhung lần trước không phân biệt tốt xấu mà đánh hần. Thật ra, hần cũng đánh trả lại không ít, cuối cùng mặt mũi hai người đều bầm dập ngồi ở phòng bệnh băng bó.

Bây giờ nhớ lại, thật là kinh nghiệm thú vị a.

“Không sao.”

Tiểu Văn Nhung về nhà, hơn một tháng thì đây là lần đầu tiên không có Liễu Tranh ở cạnh, quả thật thoải mái không ít.

Tiểu ngu ngốc kia bất tri bất giác đã dung nhập vào cuộc sống của hần, tự nhiên, lơ đãng, nhu nhược nhưng lại cứng cỏi, bình thản nhưng lại kiên quyết. Hai cá thể kỳ lạ dần dần ăn ý với nhau, cười vui này, nước mắt này đều chân thật mà rột gữa trái tim, hạnh phúc của một người cũng có thể trở thành hạnh phúc của cả hai.

Tiểu Văn Nhung suy nghĩ, khóe miệng không tự giác mà cong lên. Ngày mai phải đi bệnh viện thăm tiểu ngu ngốc, làm món ngon gì đó mang tới cho cậu. Muốn bắt được trái tim của cậu, thì trước tiên phải bắt được dạ dày của cậu. Tiểu ngu ngốc thích ăn như vậy nhất định muốn chạy cũng chạy không được.

Hần mở thực đơn ra, trái chọn phải tuyển, cuối cùng quyết định làm súp thịt heo với bánh gạo cùng rau bina. Món canh này có rau là phần chính, lại không khiến cho người ta thấy ngấy, rất thích hợp với đứa nhỏ như Liễu Tranh.

Động tác Tiểu Văn Nhung thành thực mà đem bánh gạo cắt thành từng lát mỏng, rau chân vịt rửa sạch

cắt thành đoạn, thịt heo cắt thành sợi mỏng nêm thêm chút rượu làm gia vị, sau đó lăn qua tinh bột khô cho đều. Sau đó để chảo xào lên lửa mạnh, cho dầu vào làm nóng, xào gừng thái mỏng tỏa mùi hương thơm ngát, cho thịt thái mỏng vào trở đều. Động tác rất thành thục lại ưu nhã, mang theo sự dũng cảm cùng thông dong như chinh chiến ngoài sa trường, không hề thấy chút bối rối nào, chỉ sợ con gái mà thấy sẽ tuyệt đối ái mộ không ngừng. Về phần tiểu ngu ngốc kia thấy thì sẽ có hậu quả gì sao, Tiểu Văn Nhung lắc đầu, tỏ vẻ không muốn nghĩ tới.

Một lát sau cho rau chân vịt vào, thêm nước canh, thêm bánh gạo, cho thêm chút muối nêm, đóng nắp hờ cho sôi. Đợi khi bánh tổ đã nhuyễn, cuối cùng mới cho thịt gà vào, mở nắp nồi, đại công cáo thành.

Sắc nước trắng, có vị rượu gạo, thịt tươi ngon, rau ninh mềm.

Tiểu Văn Nhung nghĩ đến tướng ăn ngẫu nhiên của Liễu Tranh, không khỏi vui vẻ mà cười rộ lên.

13. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiểu Văn Nhung đẩy cửa phòng bệnh vip ra, thấy Liễu Tranh ngồi ở trên giường màu trắng, cùng Đặng Vực Khu vừa cười vừa nói. Hắn đem hộp cách nhiệt đặt trước mặt Liễu Tranh, chậm rãi xoay tròn nắp đậy, mùi thơm canh hầm thịt với bánh tổ cùng rau chân vịt cân dẫn một nửa hồn phách của tiểu ngu ngốc. Hắn đem muỗng nhỏ đưa cho Liễu Tranh, cái miệng nhỏ của tên nhóc kia liền ngoan ngoãn bắt đầu ăn, bộ dáng rất chuyên tâm.

Đặng Vực Khu chỉ vào bó hoa đặt trên đầu giường, đắc ý dào dạt nói: “Cậu xem, tôi còn mang theo hoa bách hợp đến, có phải so với cậu chu đáo hơn không?”

Tiểu Văn Nhung theo hướng ngón tay hắn nhìn thấy, sau đó cười trả lời: “Cám ơn hoa của cậu, nhưng mà đây không phải là bách hợp, mà là hoa loa kèn.”

Về mặt Đặng Vực Khu kinh ngạc muốn chết, “Trời! Tôi vẫn nghĩ nó gọi là bách hợp, ngu ngốc vô ích mười mấy năm, khẳng định đã bị các tri tình nhân sĩ chê cười mất rồi!”

Tiểu Văn Nhung nhìn Liễu Tranh đã muốn dúm đầu của cậu vào trong bình giữ nhiệt, nghĩ: ít nhất có tri tình nhân sĩ này khẳng định không chê cười cậu.

Liễu Tranh ăn no được một nửa, cười tủm tỉm nghe Đặng Vực Khu nói chuyện, Tiểu Văn Nhung mượn cơ hội đi tới cửa hàng bán hoa gần bệnh viện chọn hoa, cho dù như thế nào cũng không thể bại bởi gương mặt tươi cười đến ác liệt kia của Đặng Vực Khu được.

“Tôi có thể chất siêu cấp hỏi đường, lần nào cũng thế,” Đặng Vực Khu ngồi dựa vào trên ghế, “Phàm là người đi trên đường nào mà không biết đường, đang lúc do dự có muốn hỏi hay không, vừa nhìn thấy tôi thì gương mặt lập tức trở nên cực kỳ quyết đoán mà đi tới.” Hắn làm ra một vẻ mặt, nói: “Phải biết rằng cái chỗ đó cũng là lần đầu tiên tôi đi tới a a a! Vì sao lại cho người ta cảm giác người này nhất định biết chứ hả!”

Liễu Tranh nghe xong ha ha cười rộ lên. Tiểu Văn Nhung vừa lúc mua hoa trở về đẩy cửa đi vào, cũng cười theo. Ít nhất hắn cảm thấy Liễu Tranh cười hẳn là do chuyện này, tiểu ngu ngốc trên đường trở về nhà cũng là một bộ dáng lạc đường, tuyệt đối chưa người nào có dũng khí tới hỏi thăm cậu địa chỉ.

Đặng Vực Khu nghe tiếng mở cửa, ngẩng đầu nhìn lại, thấy Tiểu Văn Nhung đang cầm một bó hoa màu hồng lớn tươi đẹp đi vào, lập tức bát quái thét chói tai lên: “Là hoa hồng! Thật lớn gan! Trắng trợn như vậy!”

“Cái đó không phải là hoa hồng, là nguyệt quý (hoa Hồng Tàu).”

Tiểu Văn Nhung cười rộ lên, Đặng Vực Khu bị đả kích, thề lần sau nhìn thấy hoa nhất định phải đem cái miệng khóa lại.

Tiểu Văn Nhung tìm một bình thủy tinh sạch sẽ, cho nước vào, đem hoa nguyệt quý cắm vào trong bình, đặt ở đầu giường Liễu Tranh. Tiểu ngu ngốc ngẩng đầu, ngây ngô cười nói: “Cám ơn.”

Đợi cho Đặng Vực Khu rời khỏi phòng bệnh, ánh mắt ngập nước của Liễu Tranh đột nhiên lộ ra chút gian xảo, lặng lẽ hạ giọng nói: “Cậu biết Đặng Vực Khu không biết về hoa, cho nên cố ý mua nguyệt quý màu đỏ, để cho cậu ấy xấu mặt có phải không?”

Tiểu Văn Nhung xoa cái đầu mềm mại của Liễu Tranh, hiếm khi khen ngợi mà nói: “Cậu cũng không ngốc như vậy nha!”

Liễu Tranh làm xong toàn bộ kiểm tra, sau khi bác sĩ dặn phải uống thuốc đúng hạn mới đồng ý thả cậu về nhà. Tiểu ngu ngốc rất vui vẻ, hai người thu dọn đơn giản một chút liền đón một chiếc xe trở về.

Lúc về đến nhà tiếng chuông điện thoại cũng vừa vang lên, Tiểu Văn Nhung thuận thực cho Liễu Tranh một nụ hôn, cầm lấy điện thoại đi ra ban công. Liễu Tranh ngoan ngoãn cầm bông tắm đi tắm rửa.

Tiểu ngu ngốc cười tủm tỉm mở vòi hoa sen, cười tủm tỉm trút nước vào bồn tắm, cười tủm tỉm cầm lấy bông tắm, đột nhiên phát hiện bản thân đã quên cầm sữa tắm, không thể làm gì khác hơn là bi thảm hề hề mà khóa thân đi kéo cánh cửa phòng tắm ra một chút.

Hơi nước lập tức tản ra khỏi không gian nhỏ nhỏ, nhanh chóng bốc lên ở trên không phòng tắm, tất cả tiếng vang trong phòng bỗng nhiên trở nên rõ ràng hẳn lên. Liễu Tranh quần khăn tắm thật cẩn thận di chuyển về hướng về tủ để sữa tắm, đột nhiên nghe được từ ban công truyền tới tiếng tranh cãi. Tiểu Văn Nhung tựa hồ đang tranh luận kịch liệt chuyện gì đó với người trong điện thoại, âm lượng phát ra rất cao, mơ hồ có phần tức giận.

Trong lòng Liễu Tranh cả kinh, không khỏi nhanh chóng đem khăn tắm túm lại, cẩn thận đi đến vị trí gần ban công. Tiếng nước ào ào của phòng tắm truyền thật sự rất xa, không ai có thể nghe được tiếng bước chân của cậu.

“Con không có khả năng đi, con muốn ở lại đây”

“Vì sao luôn tự tiện quyết định? Các người đừng từng lo lắng tới cảm nhận của con!”

“Đúng đúng đúng, ở trong mắt các người con từ đầu tới chân tìm không được một cọng lông nào tốt cả. Ngoại trừ người đầy khuyết điểm, thì phải dùng kính lúp vạn lần cũng tìm không ra một chút ưu điểm!”

“Con đã nói rồi con không có khả năng đi du học! Nơi nào cũng giống nhau!” Tiểu Văn Nhung nổi giận dứt câu cắt đứt điện thoại. Quay người lại, nhìn thấy Liễu Tranh chân trần đi trên sàn nhà, đứng ở phía sau hẳn, khăn tắm hơi mỏng bao phủ thân hình nhỏ gầy, hơn nữa trên tóc còn vương vài giọt nước trong suốt.

Hắn vội vàng đi tới phía trước, thay Liễu Tranh đem khăn tắm quần chặt, hỏi: “Tại sao đi ra? Có lạnh hay không? Nhanh đi vào phòng tắm.” Lông mi buông xuống của Liễu Tranh hơi rung động, sau đó gật đầu, trả lời: “Uh.”

Tiểu Văn Nhung nhìn cậu đóng lại cánh cửa phòng tắm, sau đó ngồi trên sôpha ổn định lại cảm xúc, dần dần tỉnh táo lại. Liễu Tranh tắm rửa sạch sẽ xong, mặc áo tắm bông bịch bịch chạy tới, trên dép lê có gắn một con thỏ trắng nhỏ nhún nhún.

Tiểu Văn Nhung rút cuộc lộ ra nụ cười, túm Liễu Tranh vào trong lòng thay cậu lau mái tóc ướt. Tiểu ngu ngốc bị ấn ngồi trên ghế sôpha, chỉ có thể mặc hăn chà xát, bộ dáng thật dễ bị bắt nạt a.

Nhưng mà Tiểu Văn Nhung phục vụ thật chu đáo, thay cậu tỉ mỉ làm khô tóc, đem nước trong lỗ tai thấm ra hết, đem tiểu ngu ngốc biến thành như một cái bánh ngọt thơm ngào ngạt.

Liều Tranh cúi đầu, hai tay bắt chéo nhau, dường như muốn hỏi gì đó mà lại không dám. Nhưng mà cuối cùng vẫn là cổ lấy dũng khí mở miệng, “Vừa cậu cậu nói chuyện điện thoại với ai thế?”

“Ba ba tôi.”

Liều Tranh do dự một chút, hỏi: “Hai người cãi nhau chuyện gì sao?”

Tiểu Văn Nhung gật đầu, “Tôi thích tất cả loài vật, cho nên muốn học đại học lâm nghiệp, hoặc là đi học viện nông học, nhưng mà ba tôi không đồng ý. Ông ấy vẫn kiên trì muốn đưa tôi đi Anh quốc du học, học quản lý cùng nghiệp vụ thương mại quốc tế, sau này trở về kế thừa xí nghiệp gia tộc. Cho nên một lời không hợp liền bắt đầu ầm ỹ.”

“Hai người như vậy ... đã bao lâu?”

“ Bao lâu?” Tiểu Văn Nhung cười khổ một tiếng, “Bắt đầu từ lúc chưa gặp cậu kìa, thì đã bắt đầu cãi vã rồi. Hiện tại ngày càng kịch liệt hơn, bọn họ thậm chí không thương lượng trước với tôi đã liên hệ với trường học, hộ chiếu cũng làm. Nhưng mà tôi không muốn rời khỏi cậu, cho nên vẫn chưa đồng ý, cứ để vậy chậm rãi kéo dài.”

Liều Tranh “oh” một tiếng, không tiếp tục nói chuyện nữa, ngồi chốc lát liền trở về phòng.

Lúc ăn cơm chiều, Tiểu Văn Nhung đem đồ ăn nóng hôi hổi bưng lên bàn, còn cố ý chuẩn bị một tô canh gà chúc mừng Liều Tranh thuận lợi xuất viện. Vừa muốn mở miệng kêu cậu tới ăn, về mặt tiểu ngu ngốc đã hí hửng mà chạy tới rồi.

Tiểu Văn Nhung cười rộ lên, cảm thấy tiểu ngu ngốc này thật sự là có cái mũi cầu quá dài rồi. Không đợi hần mở miệng, về mặt Liều Tranh nghiêm túc nói: “Đi Anh quốc du học đi, không cần ở lại đây!”

Tiểu Văn Nhung kinh ngạc đến nỗi quên cả phản ứng, cầm cái thìa đang tới một nửa sững sốt thật lâu. Liều Tranh thấy thế có chút sốt ruột, “Tôi nói thật đó! Đi tới đó học, sau đó trở về kế thừa sự nghiệp gia tộc đối với cậu hiển nhiên có vẻ có lợi, vừa không cùng cha mẹ cãi vã vừa có tiền đồ bằng phẳng phía trước. Hứng thú trồng cây vẫn có thể tiếp tục duy trì về sau này, cũng không có chỗ nào mâu thuẫn cả. Nam nhân chí tại tứ phương, tôi tin tưởng cậu là một người đàn ông có khả năng nhìn về lâu dài!”

Tiểu Văn Nhung thật sự là cực kỳ kinh ngạc, không ngờ tiểu ngu ngốc vẫn luôn ngơ ngác, đáng thương hề hề, rất dễ bị khi dễ lại sẽ nói một hơi như vậy. Thế nhưng còn thay bản thân mình phân tích, vì mình tính toán, khuyên mình đi Anh quốc du học. Lời nói của Liều Tranh xác thực rất có đạo lý, nhưng mà... hần vẫn không buông được.

Không buông tiểu ngu ngốc này được.

Không có mình chiếu cố, không có mình làm bạn, cậu ta một mình cô độc phải tiếp tục sinh tồn làm sao, làm sao sống được qua đau đớn của bệnh trầm uất đây?

Tiểu Văn Nhung ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Secretwind: dạo này ta ít lên mạng nên giờ mới cập nhật thông tin được có nhiều nhà đã bị report đóng cửa ><. ta=“” có=“” vô=“” ửng=“” hộ=“” một=“” số=“” nhà,=“” mọi=“” người=“” cũng=“” ửng=“” hộ=“” các=“” nàng=“” ấy=“” nữa=“” nha=“” t^t.=“” ta=“” cũng=“” có=“” đọc=“” một=“” bài=“” viết=“” của=“” một=“” người=“” report=“” trên=“” facebook,=“” hảo=“” tux=“” giận=“” nha=“”>

~hoa loa kèn

hoa Hồng Tàu

14. Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiểu Văn Nhung ngồi xuống cạnh bàn, vẻ mặt có chút mệt mỏi. Hắn đưa thìa cho Liễu Tranh, nhẹ nhàng nói: “Uống canh gà đi, lạnh sẽ uống không ngon nữa.”

Liễu Tranh cầm thìa, múc cho mình một chén canh nhỏ, lại giúp Tiểu Văn Nhung múc một chén. Hai người yên lặng ngồi uống cạnh bàn, ngay cả âm thanh nuốt xuống cũng rất nhẹ rất nhẹ, không ai nói chuyện, giống như vừa rồi chưa hề xảy ra chuyện gì, chỉ giống như là ảo tưởng mà thôi, sự thật vẫn như cũ vững vàng đi tới phía trước.

Tiểu Văn Nhung cầm thìa múc một cái chân gà ra khỏi trong nồi nước nóng hổi, đưa cho Liễu Tranh, lại tìm cái tim gà bỏ vào trong bát của cậu. Liễu Tranh ngoan ngoãn, cho cái gì liền ăn cái nấy, giống như con sóc nhai nhanh chóng nhưng lại cẩn thận.

Bản thân Tiểu Văn Nhung lại không động đũa, chỉ nhìn cậu ăn, sau đó nhẹ nhàng nói: “Nếu như tôi qua bên kia du học, có lẽ suốt hai năm cũng không có cách nào trở về được.”

Liễu Tranh nâng mặt lên, nhìn hắn.

“Tôi đã nói qua sẽ mãi ở bên cạnh cậu bởi cậu, tôi nhớ kỹ. Tôi không muốn biến thành giống như cha mẹ của cậu vậy, nói muốn ở cùng cậu mà lại rời đi, một tháng chỉ trở về hai ba lần.”

Liễu Tranh không lên tiếng.

“Tôi thích cậu, cho dù lựa chọn ra sao đều là do tự bản thân tôi quyết định. Tôi không hối hận, cậu cũng không cần phải thay tôi lo lắng.”

Liễu Tranh buông đũa, trong ánh mắt trong suốt lộ ra sự kiên định, “Là cậu không cần thay tôi lo lắng mới đúng. Tôi đã sớm không còn là một đứa nhỏ nữa, tuy rằng không hiểu biết nhiều, thường xuyên đem chuyện đơn giản phá hư, nhưng đạo lý cơ bản nhất tôi vẫn hiểu được. Tôi thích cậu, đương nhiên sẽ vì cậu, cố gắng chữa bệnh, hảo hảo uống thuốc, mỗi ngày cố gắng sống. Tôi sẽ ở đây chờ cậu trở về, cậu tin tưởng tôi đi!”

Tiểu Văn Nhung cười khổ một tiếng.

Chuyện không phải dễ dàng như vậy.

Hắn rất để ý đến Liễu Tranh, để ý tới nỗi chỉ tưởng tượng mất đi Liễu Tranh liền đau khổ mà hít thở không thông. Hắn không thể biết trước được rồi đi hai năm sẽ xảy ra chuyện gì, có lẽ bệnh trầm cảm của Liễu Tranh sẽ nặng thêm, có lẽ tiểu ngu ngốc này sẽ thỉnh thoảng gặp phải chuyện ngoài ý muốn nào đó mà tổn thương. Nhiều chuyện như vậy không cách nào biết trước, không cách nào nắm trong tay, cảm giác vô lực cùng sợ hãi trầm trọng sâu sắc đè nặng cơ hồ khiến hắn suy sụp.

Tiểu ngu ngốc còn ở đây cần mẫn cổ vũ hắn, hy vọng hai người có thể cùng nhau cố gắng, hai năm về sau có thể thật sự vĩnh viễn ở cùng một chỗ.

Tiểu Văn Nhung đột nhiên thấy lòng mình chua xót.

Hắn đem Liễu Tranh nhẹ nhàng ôm vào trong lòng, thở dài nói: “Được rồi, tôi đồng ý với cậu.”

Đồng ý với cậu, đi Anh quốc du học.

Nếu đây là điều cậu hy vọng, tôi nhất định sẽ vì cậu làm được.

Thời tiết dần dần nóng lên.

Độ ẩm cuối xuân thường nhanh chóng đi tới, toàn bộ thời trang mùa xuân trên thị trường được trưng bày chưa được vài ngày đã phải đổi trang thời trang mùa hè, sinh ý của đá bào cũng trở nên cực kỳ tốt.

Trong nhà Tiểu Văn Nhung trồng lô hội cùng lan quân tử đều có xu thế dài ra khiến cho người ta vui mừng, lá cây xanh non nót đã hoàn toàn nảy nở, trở nên xanh mượt, bộ dáng thướt tha như một thiếu phụ trẻ.

Tiểu Văn Nhung nghỉ hè thì phải lên máy bay đi Anh quốc, cho nên thời gian sót lại ở cùng với Liễu Tranh chỉ còn hơn một tháng. Hai người cũng cực kỳ quý trọng từng giây phút ở chung với nhau mỗi ngày. Lúc Liễu Tranh tản bộ cũng mang theo camera, muốn cùng Tiểu Văn Nhung lưu lại chút kỷ niệm thú vị, chờ hần đi nước ngoài rồi, bản thân liền nhìn hình ảnh này mà nhớ đến người đó.

Tối hôm nay, lúc Tiểu Văn Nhung về nhà có bé theo một túi thật lớn.

Liễu Tranh ngồi trên sofa xem tivi, thấy Tiểu Văn Nhung về lập tức cười tủm tỉm. Cậu vẫn cố gắng kiên trì uống thuốc, mặc dù tác dụng phụ rất khó chịu, nhưng có Tiểu Văn Nhung ở cùng chăm sóc cậu, tất cả cũng không còn gian nan nữa. Thậm chí lúc ngủ, Tiểu Văn Nhung còn đọc chuyện xưa dụ dỗ cậu, xướng cho cậu ca khúc thôi miên ngây thơ.

Hôm nay Tiểu Văn Nhung tựa hồ rất hào hứng, hần đem túi giấy đặt trên bàn, đem đồ ăn ngon lành bên trong lấy ra. Liễu Tranh nhìn thấy nhanh chóng hóa ngốc, quả thật không thể tin nổi vào hai mắt mình.

Khai dương khô tơ tằm của Vĩnh Hòa Viên.

Canh thịt bò và bánh nhân thịt bò ở Tường Ký.

Đậu hũ ngập nước cùng bánh chiên mỡ hành của Lục Phương Cư.

Mì với gà xé sợi của Kỳ Phương Các.

Bánh bao da mỏng của quán Thiêm Viên Điện.

Trời ạ!

Bình thường một ngày chỉ có thể ăn một món hôm nay lại có đủ toàn bộ a! Mua hết mấy thứ này phải xếp hàng biết bao nhiêu lâu!

Liễu Tranh vui vẻ mà ôm lấy Tiểu Văn Nhung hung hăng hôn một cái, hạnh phúc tới nỗi nước mắt lưng tròng.

Tiểu Văn Nhung vỗ đầu cậu, nói: “A, còn một món nữa, thiếu chút nữa thì quên mất!” sau đó đi vào trong phòng bếp bình bình bang bang bận rộn một hồi. Liễu Tranh tò mò lặng lẽ đi theo nhìn, nhìn thấy Tiểu Văn Nhung cầm một con dao phay chuẩn bị xuống tay với chậu cây lô hội mà cậu đã tỉ mỉ chăm sóc lâu nay, sợ tới mức oa oa lên loạn lên, ba bước thành hai bước vọt tới trước mặt chậu cây, gương mặt trắng bệch ôm lấy chậu cây lô hội như đang ôm lấy đứa con của mình.

“Cha của đứa nhỏ, anh muốn làm gì!”

Tiểu Văn Nhung nhìn bộ dáng như con bạch tuộc của cậu, có chút bất đắc dĩ trả lời: “Mẹ đứa nhỏ, làm rau trộn lô hội cho em ăn a.”

“A?” Liễu Tranh nghiêng đầu, có chút hoang mang.

“Ăn ngon lắm nha.” Trong lòng Tiểu Văn Nhung cười cười, tiếp tục đầu độc, “Tươi mát ngon miệng, giá trị dinh dưỡng cũng không tồi, đáng giá để nếm một lần.”

Tiểu ngu ngốc thêm thường, tay ôm chậu cây lỏng dần lỏng dần.

Tiểu Văn Nhung kề sát vào gương mặt ngây thơ kia, ở trên môi cậu dùng sức hôn, lại giống như vẫn chưa đủ mà mút một cái, tiểu ngu ngốc giống như bị phù phép mà ngoan ngoãn đem đứa con lô hội cho Tiểu Văn Nhung

Đứa con lô hội không tiếng động khóc thầm.

Tiểu Văn Nhung đem lá cây lô hội ngâm qua nước nóng, cắt thành hình tròn, lại dùng nước loại bỏ đi phần muối trên da rửa biển, cuối cùng cắt dưa chuột thành những sợi nhỏ. Sau đó đem lô hội, dưa biển và dưa chuột cho vào giữa một đĩa to, lấy dầu vừng, dấm chua, nước tương, bột nêm, mỗi thứ cho một chút, trộn đều, rồi bưng lên bàn.

“Mẹ đứa nhỏ, cảm giác thế nào?”

Liễu Tranh gấp một miếng to cho vào trong miệng, nhai nhai rồi nuốt xuống, trả lời: “Cảm giác tốt lắm.”

Hai người ngồi ở trước bàn cơm vừa cười vừa nói, đói bụng liền gấp một chút ăn rồi lại nói tiếp, nói xong lại tiếp tục ăn.

Liễu Tranh hỏi: “Sao hôm nay anh lại vui vẻ như vậy?”

Tiểu Văn Nhung “a” một tiếng, “Đã quên nói cho em biết rồi!”

“Chuyện gì?”

“Anh đã đặt vé máy bay đi Anh xong rồi.”

“Oh.” Đôi mắt Liễu Tranh thoáng chốc ảm đạm xuống, cắn đũa không lên tiếng.

“Em, mắt hừng sao?”

“Không, không có.” Liễu Tranh vội vàng ngừng đầu bối rối giải thích, “Em cảm thấy đây là chuyện tốt, hơn nữa... cũng là em khích lệ anh đi...” Giọng nói có một chút run run không dễ bị phát hiện ra.

Tiểu Văn Nhung cố ý làm ra một vẻ mặt phức tạp, kéo dài âm thanh nói: “Nhưng mà a, anh lại không cần thận, đặt thành hai vé máy bay mất rồi.”

“A?!” Tiểu ngu ngốc lúc này hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

“Làm sao bây giờ?” chân mày Tiểu Văn Nhung càng nhăn sâu hơn, bộ dáng giống như chuyện này thật sự quá phiền toái đi, “Hộ chiếu cũng làm hai phần, cũng liên hệ ghi danh hai người nhập học ở trường học bên kia, tài liệu visa cũng chuẩn bị cho hai người —”

“A a a a!” tiểu ngu ngốc bắt đầu thét chói tai.

Tiểu Văn Nhung cười vươn tay về phía cậu, “Liễu Tranh, em có nguyện ý cùng anh đi du học hay không?”

Tiểu ngu ngốc đỏ mặt rồi.

Tiểu ngu ngốc nhanh chóng khóc rồi.

Tiểu ngu ngốc... cảm thấy mình bị lừa dối.

Tiểu ngu ngốc... cúi đầu liềm mạng ăn, không để ý tới mình nữa rồi.

Tiểu Văn Nhung bị dọa nhảy dựng, vội vàng quay đầu cậu hướng về trước mặt mình, khẩn trương hề hề hỏi: “Liễu Tranh, em không sao chứ? Thật xin lỗi, anh không phải cố ý đâu, lần sau anh nhất định thành thật khai báo, quyết không tiền trạm hậu tẩu.”

Liễu Tranh nước mắt lưng tròng hô to về phía hắn: “Em nguyện ý!”

Vì thế, hai năm ly biệt biến thành hai năm cả hai nghỉ phép ra nước ngoài du lịch.

Tiểu Văn Nhung hài lòng vỗ vỗ đầu tiểu ngu ngốc, để cho cậu tiếp tục vùi đầu vào ăn.

Anh vẫn sẽ làm bạn ở bên cạnh em, vĩnh viễn.

Chuyện đã đáp ứng em, anh nhất định sẽ làm được.

Tiểu Văn Nhung say sưa nhìn tương ăn ngẫu nhiên của tiểu ngu ngốc, cảm thấy thật là cực kỳ thú vị nha, khiến cho người ta nhìn không được muốn đem cậu ăn sạch sẽ.

Liễu Tranh đang cố gắng chiến đấu hăng hái với một bàn mỹ thực, vẻ mặt chuyên chú thật là đáng yêu muốn chết.

Tiểu Văn Nhung đã nghĩ: Quên đi, sau khi ăn xong hãy xuống tay đi.

— toàn văn hoàn —

Lời cuối sách

Cuối cùng kết thúc, gạt lệ.

Mấy ngày nay cơ hồ mỗi ngày đều viết đến đêm ba giờ mới ngủ, bị các bạn ngủ cùng phòng nói mớ hù dọa, bị muỗi cắn cù hút mất TAT.

Văn này cùng “Bảo bối cục cưng mùa đông” đều thuộc về thể loại ảm áp, thời gian truyện này đại khái vốn là vào cuối xuân đầu hạ, thời gian truyện kia là vào cuối thu đầu đông. Chuyện xưa về tình yêu của hai người cũng rất đơn thuần, không có phức tạp lục đục với nhau, cũng không có tình cảm quan hệ hỗn loạn, đều là tình yêu trong sáng của mấy đứa nhỏ. Nhưng mà yêu như vậy cũng không dễ, cần sự cố gắng duy trì của cả hai, tuy rằng đơn giản bình thường, nhưng chưa chắc không bằng tình yêu thâm thiết oanh oanh liệt liệt dư luận xôn xao.

Tương lai còn có con đường rất dài phải đi, nhưng mà bất cứ giai đoạn nào của đời người cũng không thể buông tha yêu cầu đối với bản thân, cho dù bị hoàn cảnh gì bủa vây cũng không thể cam chịu. Có lẽ nếu cố gắng một chút thôi, là có thể bắt được hạnh phúc.

Sau khi tẩy rửa vẫn là tiếp tục cố gắng phấn đấu trong tương lai, cảm ơn ủng hộ của mọi người, chúng ta sẽ gặp lại trong văn tiếp theo!

Secretwind: hoàn rồi hoàn rồi. Câu chuyện tình yêu ngọt ngào trong sáng của hai bạn nhỏ của chúng ta đã kết thúc ở đây, hy vọng cả hai sẽ tiếp tục hạnh phúc trong tương lai *tung bông*

Khai dương khô tởm (không biết dịch như thế nào cả, đành phải để tên gốc, mà mấy con tôm đó là tôm khô đó nha --).

Canh thịt bò và bánh nhân thịt bò ở Tưởng Ký.

Đậu hủ ngập nước cùng bánh chiên mỡ hành của Lục Phượng Cư. (lại thêm một món không biết tên, ai biết mau chỉ giáo a .)

Mì với gà xé sợi của Kỳ Phương Các.

Bánh bao da mỏng của quán Thiêm Viên Điện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phan-hau-ha-thu-sau-khi-an-xong-xuong-tay>